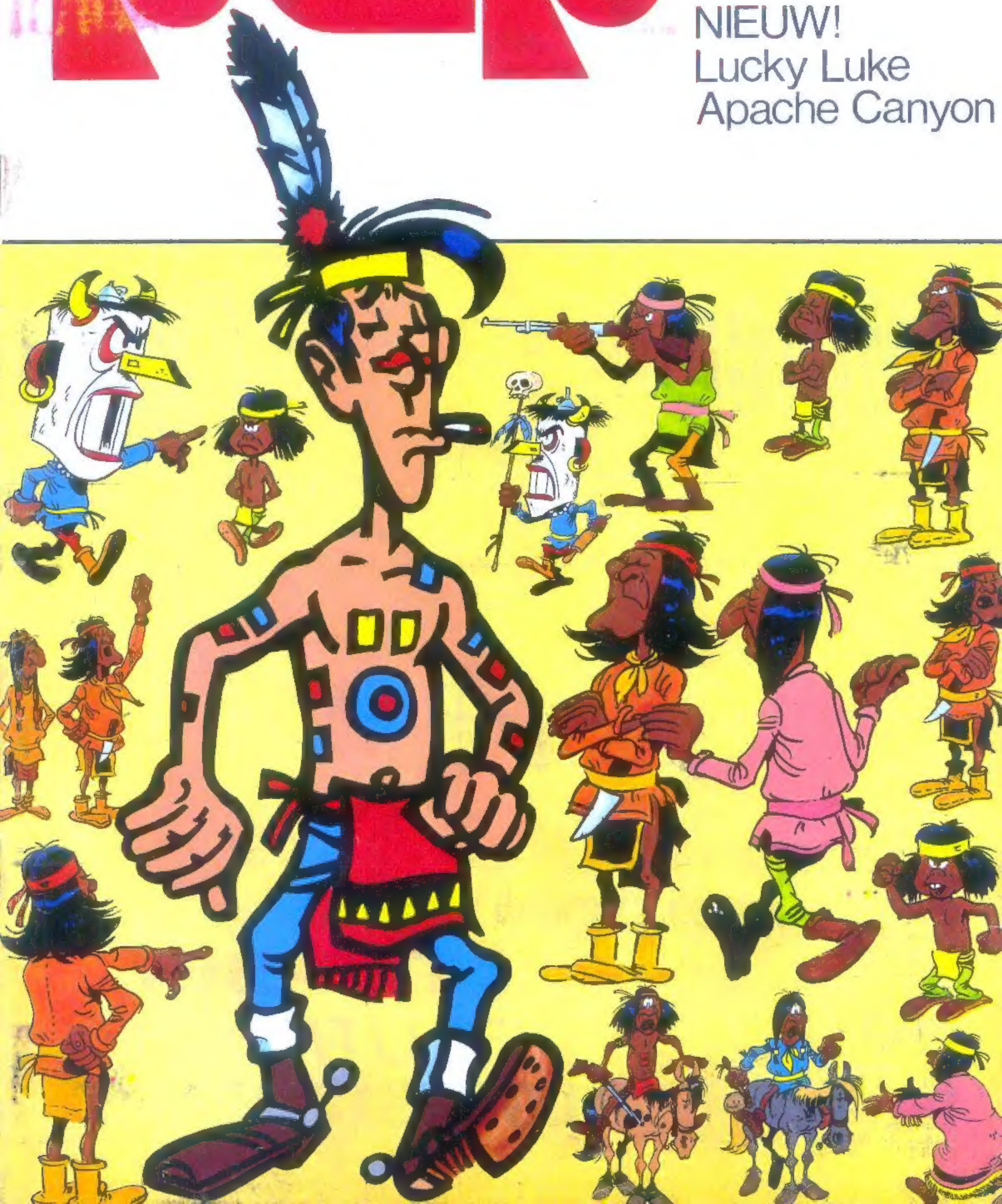
STRIPWEEKBLAD

POP

nr.3* 9/15 januari 1971
prijs 60 cent

NIEUW!
Lucky Luke
Apache Canyon

DEZE WEEK:

Willem Duys

volgende week:

TEE-SET
FC UTRECHT
KLOOTSCHIETEN

HOOFDREDACTEUR:
Hetty Hagebeuk
REDACTIE:
Jan van Gelderen
Myrian Gianotten
Karel Kersten
Teus Verwey
Jan de Rooij
Rita Homan
Maarten Boom
Marianne de Kruyff
Marijke Scholten
Hans Keeris

**is een uitgave van
DE GEILLUSTREERDE
PERS N.V.
Stadhouderskade 85
Amsterdam.
Postbus 497.**

Post voor PEP postbus 497, Amsterdam

Te gek

Engelbert is helemaal te gek, net zoals Asterix en Olivier Blunder. Die Pepspotters zie ik niet zo zitten, erg flauw! Pepgriebel hoeft voor mij niet, maar om er nou van te walgen, zoals Leon Pijnacker (Pep 46) vind ik overdreven. En ga ALSJEBLIEFT door met informaties over popgroepen.

Nora Kouwe, Den Haag

We gaan door.

Treinen

Pep is een goed blad en er wordt lekker veel aandacht aan vliegtuigen besteed. Maar ik mis de treinen, kunt u niet eens een bladzijde aan treinen besteden, graag met foto's. Er zijn ook veel uithalers van voetballers en zo, dat vind ik ook leuk, alleen is het zonde dat sommige middenpagina's getekend zijn.

Peter Vink, Den Haag

Ooit een vliegende trein gezien?

Grapje

Ik vind uw strips de beste die er bestaan, maar in Pep 46 heb ik volgens mij een fout ontdekt, die ik in uw blad niet verwachtte. Er stond namelijk dat senator Stradivarius een meningsverschil had met Caesar. Stradivarius was een vioolbouwer uit de 17e eeuw. Maar ja, ook in goede bladen kunnen fouten voorkomen. Wanneer komen Toenga en Michel Vaillant terug?

Akbar van Leeuwen, Den Haag

Je hebt gelijk, maar grappig is grappig zeggen we altijd.

Waar?

Daar ik Pep al van het ontstaan af lees, zie ik goed hoe uw blad vooruitgaat. Gewoonweg geweldig! Maar waar blijft Michel Vaillant? En dan nog dit: is het misschien mogelijk dat er een Pepplaat over boerderijtjes in komt? Bij voorbaat mijn hartelijke dank.

Theo Ruijter, Overveen

Michel Vaillant zit op het ogenblik op een kasteeltje in Duitsland, zie pagina 10/11.

Informatie

Allereerst wil ik mijn waardering uitspreken over uw artikel over Ierland. Maar toch was de informatie onvolledig. De wegen, bijvoorbeeld, zijn slecht en het weer is ook niet altijd zo mooi. De taxi's zijn er niet goedkoop, hoewel goedkoper dan in Amsterdam. Sloopy's is de moeite waard, maar voor de echte Ierse Ballad Sessions kan je beter naar Slattery's in Capelstreet gaan. Het gaelic voor Dublin moet Baik Atha Cliath zijn. Dan had u verder ook nog naar 's werelds grootste brouwerij, die van Guiness, moeten gaan, dat loont de moeite. Ik hoop dat ik toekomstige Ierlandgangers wat meer informatie heb gegeven.

T.J.A. Gouwerok, Amsterdam

We hebben een hekel aan brouwerijen, de wegen zijn goed, bij Slattery is niet altijd wat te beleven, de taxi's zijn iets duurder dan de Londense. Baik is net zo goed als Baile.

Deep

Wij danken u voor het steengoede artikeltje over Led Zeppelin. Het was wel jammer dat het geen uithaler was. Wilt u eens een uithaler plaatsen van bijvoorbeeld Deep Purple, Black Sabbath of van Iron Butterfly. We ergeren ons dood aan de Cats en c.s. Hiermee zou u een heleboel Hard-Rock en Underground fans een plezier doen.

H. v/d Winden en vrienden, Velsen

Deep Purple komt in PEP 7 en ook aan Black Sabbath besteden we in de toekomst papier.

Stom

Werkelijk, zo'n vreselijk stom verhaal als Blook heeft er in geen eeuwigheid in wat voor jeugdblad dan ook gestaan. Verder is Pep erg goed, maar dat Blook ontsiert het blad in hoge mate. Gebruik die pagina's liever voor een essentieel probleem als milieuhygiëne en tracht als eerste blad de lezers wat bij te brengen over het schoonhouden van ons milieu!

A.W.V., Kampen

Blook doet niets anders dan het milieu schoon houden.

INHOUD

OPLOSSING PUZZEL PEP 2

De filmster zegt: Wat een stom gedoe is dit. Portretten van de boeven: misdaadgalerij. Johnny raakt bij het schieten om een hoekje niet de flessen 2, 3, 6, 8 en 11. De vrachtwagens zijn van het Smokkelsyndicaat.

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 50 cent per week of f 6,50 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 60 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729785. **Girobetaling:** Indien u het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die u wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, A'dam. **Attentie:** zonder schriftelijke toestemming van de uitgeefster is het verboden dit blad op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille. **Agence for Canada:** Dutch Magazine and Book Import Cy., Whitby.

Asterix en

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: UDERZO
VERTALING: MYRIAN GIANOTTEN

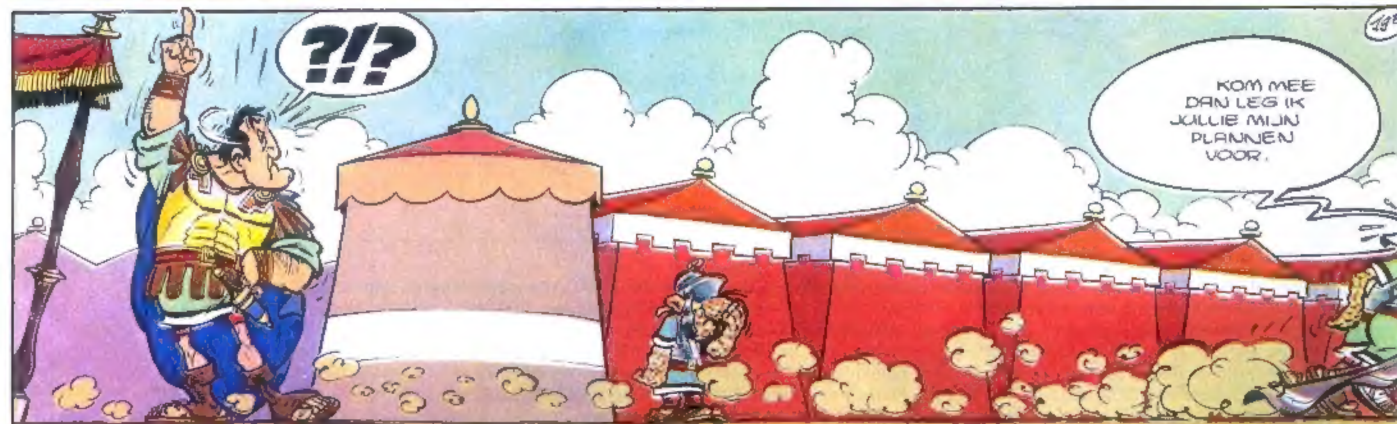

DE INTRIGANT

Uit een gesprek tussen twee Galliërs, maken Romeinse soldaten op dat het recept van de toverdrank in hun bezit zou zijn. . .

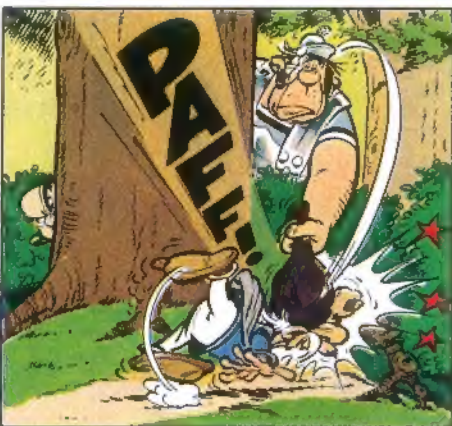

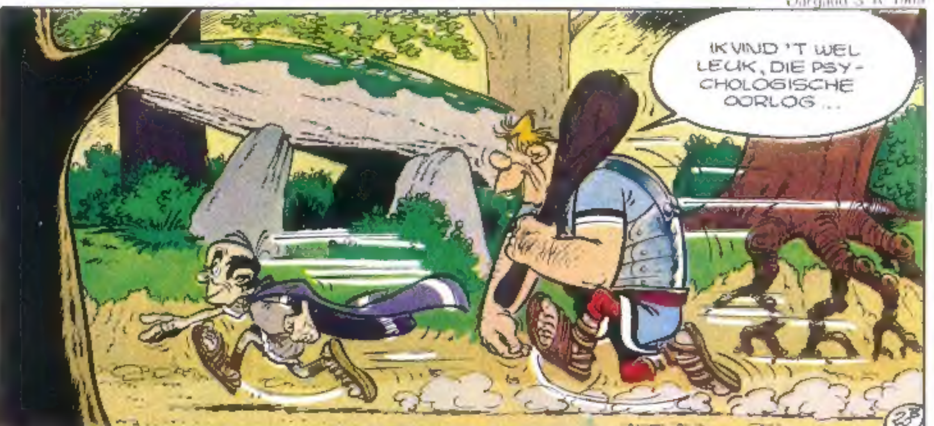

WORDT VERVOLGD

Erwin

DOOR:
HANS G. KRESSE

DE

GEWELDENAAR

De Saksers en de Picten strijden samen tegen Erwin, de koning der Gotodin. Ingrid wijkt niet van de zijde van haar gemaal…

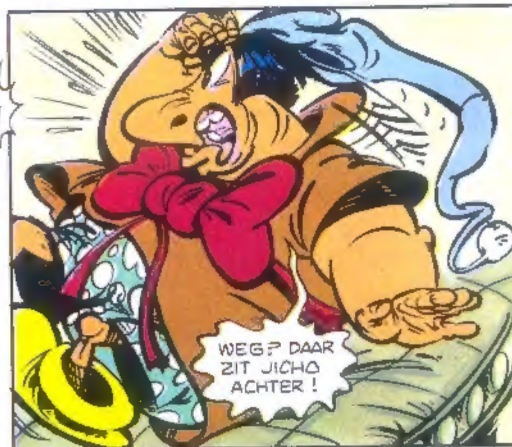

DAN TEAL

TEKENINGEN: JOHNN BAKKER
SCENARIO: GEO STAAD

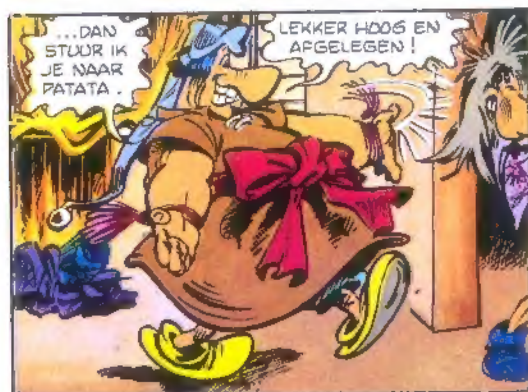

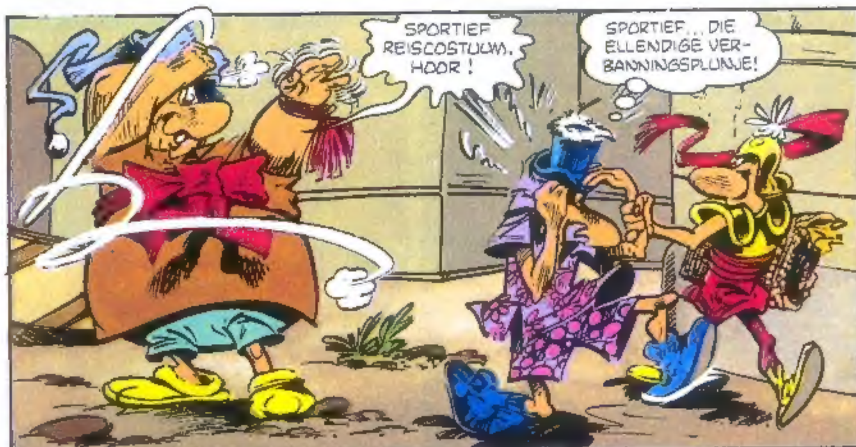

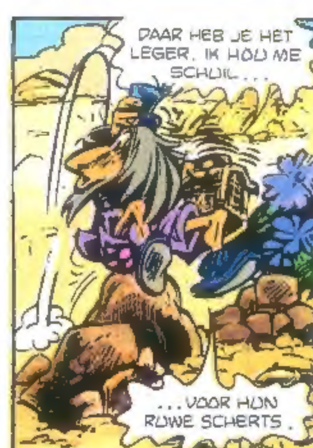
en HET MAANVIRUS

Tumbo, de vorst der Mwezi, wil Dan Teal en Vergielje offeren aan de stamgod, maar het is Jicho die daar een stokje voor steekt...

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT

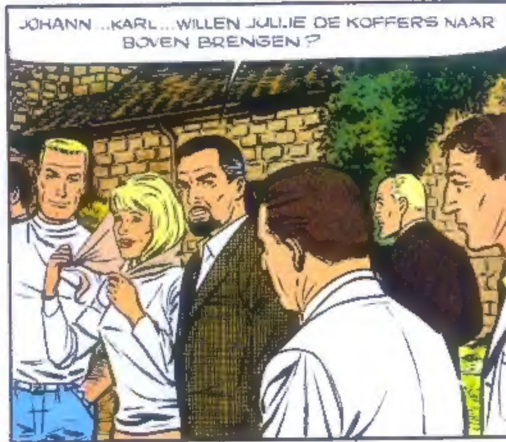
DOOR JEAN GRATON

de

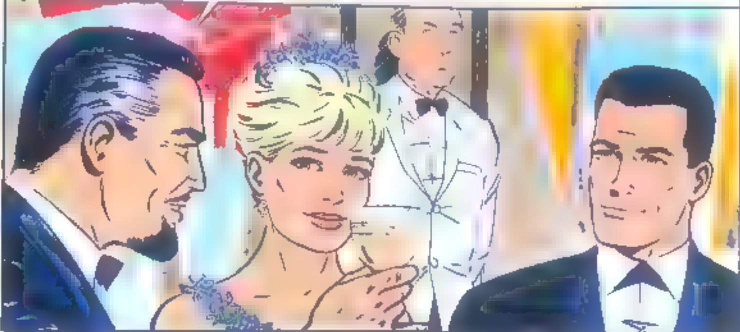

ridders van Königsfeld

Michel, Steve en vijf mede-coureurs zijn op uitnodiging van Dr Spangenberg aangekomen op kasteel Kön ngsfeld bij de Nurburgr ng

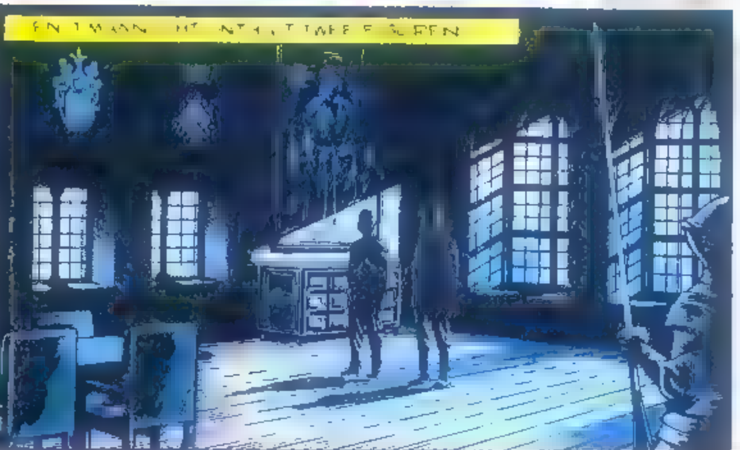

WORDT VERVOLGD

portret van Johan Neeskens

Johan Neeskens werd geboren op 15 september 1951 in Heemstede. Daar woont hij nog en nog steeds bij zijn ouders. Hij is de op een na oudste in een gezin van vier kinderen (drie broers, een zusje) en de trots van zijn familie want Johan, al jarenlang in Haarlem en omstreken een even bekende als populaire jongen voetbalt sinds het begin van dit seizoen voor het grote Ajax. Als vaste keus voor het eerste team wel te verstaan en dat voor een negentienjarige! Het is dan ook allerminst overdreven te stellen dat Neeskens een natuurtalent is: hij is een geboren voetballer, hij wil niets anders zijn en kan eigenlijk ook niets anders, want, zo vertelt hij: „Voor leren heb ik nog nooit belangstelling gehad. Ik deed er nooit iets aan. Op de lagere school al was ik gek van sporten, honkbal vooral, en natuurlijk voetbal. Ik wilde naar RCH, maar daarvoor moest je negen jaar zijn en ik was pas acht. Mijn vader heeft toen een valse datum opgegeven en toen voetbalde ik bij de pupillen. Kort daarop zat ik bij de aspiranten, met m'n dertiende bij de junioren en toen ik zestien was speelde ik eerst acht wedstrijden voor het tweede, daarna werd ik vaste keus voor het eerste. Ja, en toen kwam Ajax, hè?"

Inderdaad, toen kwam Ajax. Niet de enige ere divisieclub die belangstelling voor de eigenlijk nog piepjonge verdediger had en 'n smak geld voor hem wilde betalen (ook Feyenoord, ADO, Sparta en FC Twente wilden de man die met name als centrale verdediger in het UEFA-elfta furore maakte) „maar," zegt Johan Neeskens, „als jongen al droomde ik ervan in Ajax te spelen. Dat is altijd mijn grootste ideaal geweest. En nu ik er zit, kan ik niet anders zeggen dan dat ik me erg prettig voel." De club van Michels betaalde f 250.000,- voor Neeskens en contracteerde hem voor twee seizoenen. Het lag in de lijn der verwachtingen dat Johan één seizoen nodig zou hebben om zich aan te passen en te acclimatiseren, zoals met de meeste spelers die van club veranderen het geval is, zeker als zij in een lagere divisie hebben gespeeld (RCH degradeerde naar de tweede divisie) en erg jong zijn.

Trouwens, ook voetballers met een gevestigde reputatie en 'n grote ervaring stuiten vaak op moeilijkheden na hun transfer zoals Dick van Dijk bijvoorbeeld of falen zelfs volkomen en daar is Tom Sondergaard een voorbeeld van. Maar Neeskens heeft aangetoond niet iemand te zijn die zich stipt volgens de lijn der verwachtingen ontwikkelt: hij kwam (in oefenwedstrijden) in het eerste van Ajax tussen Europese topspelers als Keizer, Cruyff en Suurbier

tekst
Karel Kersten
foto's
Andre Beekman

KEI HARD EN ZAKELIJK

kampte aanvankelijk met een conditionele achterstand die hij echter binnen de kortste keren wegwerkte, goo:de zich met al zijn (nog gebrekkige) techniek en weergaloze vechtlust en hardheid in de strijd en maakte zich in een uniek-korte tijd helemaal waar!
Zó waar, dat hij in Ajax' Europacupwedstrijden een gave partij vertolkte, in de moeilijke uitwedstrijd tegen Nendori zelfs tot de ster van het veld uitgroeide en door bondscoach Fadrhonc werd uitverkoren een sleutelpositie op het middenveld te bezetten in de moeilijke en belangrijke wedstrijd tegen Oost-Duitsland. Dat de Oranje-elf in deze strijd ten onder ging lag bepaald niet aan Neeskens: zelden heeft een debutant onder dergelijke zware omstandigheden zich zo knap weten te handhaven als hij! Johan Neeskens, de nieuwbakken vedette, weet zich nu al zeker van zijn plaats in Ajax' eerste en kan, indien hij zijn huidige vorm handhaaft, ook rekenen op het lidmaatschap van de Fadrhonc-club. Neeskens is razendsnel gekomen en als het aan hem ligt, zal hij lang blijven ook, al was het alleen maar dat Johan Neeskens, hoe jong ook, de mentaliteit van de geharde profvoetballer heeft: het spel is leuk maar het gaat wél om de knikkers.
Al in zijn RCH-tijd verwierf Johan zich de faam een harde te zijn. En die twijfelachtige eer is hem ook bij Ajax beschoren. Michels, zelf ook niet afkerig van een forse tackle, zegt hierover: „Meestal moet je een nieuwkomer hardheid bijbrengen, maar bij Neeskens was dat niet nodig. Hij zou eerder getemperd moeten worden, hij speelt vaak op het randje. Een verklaring hiervoor heb ik niet, hij is eigenlijk te jong om zo stevig te spelen, hij moet het helemaal van zichzelf hebben."
Johan Neeskens zelf heeft talrijke verklaringen bij de hand om zijn niet altijd zo gewaardeerde hardheid te verdedigen en uit te leggen. „Eerst voetbalden we op pleintjes op straat, tegen jongens uit de buurt die vaak ouder waren dan ik. Toen al had ik er een hekel aan „gepakt" te worden. Later, bij RCH, speelde ik als negenjarige nogal eens tegen oudere jongens, die kennelijk meenden dat ze over me heen konden lopen, maar daar kwamen ze wel van terug! Wie mij pakte, pakte ik terug, al waren ze tien keer groter dan ik. Zo heb ik geleerd hard te zijn. En wat dacht je van RCH? Ik was pas zestien toen ik in het eerste speelde, als verdediger tegen volwassen kerels die echt niet kinderachtig schopten! Je moet dan hard zijn, anders kun je beter winkelbediende worden. En bij Ajax, nou ja. Ik maakte veel overtredingen, vooral in het begin, maar dat is toch logisch! Ik moest me waarmaken, of niet soms, dan ga je er helemaal tegenaan, dan geef je alles wat je hebt. Welnu, dat heb ik gedaan en met succes mag ik wel zeggen."
Hij benadrukt nog eens dat hij een echte prof met een absoluut zakelijke instelling is geworden: „Wat praten ze eigenlijk over hard zijn. Ik speel sportief maar niet kinderachtig. Vergeet niet dat je daar met z'n elven geld staat te verdienen! Je kunt je niet zomaar door iemand voorbij laten lopen, je moet bedenken dat die er dan met jouw centen vandoor gaat."

BANDONEÓN

TEKENINGEN: DINO ATTANASIO
SCENARIO: YVAN DELPORTE

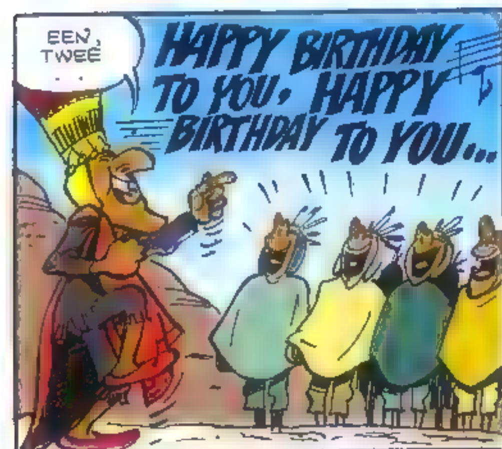

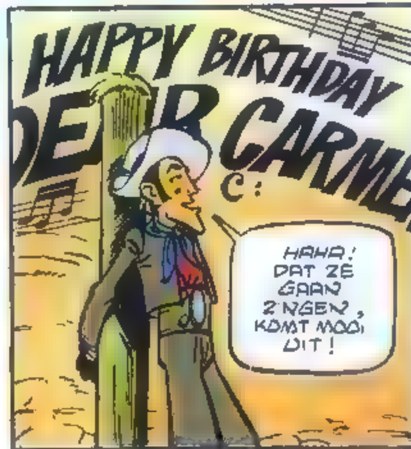

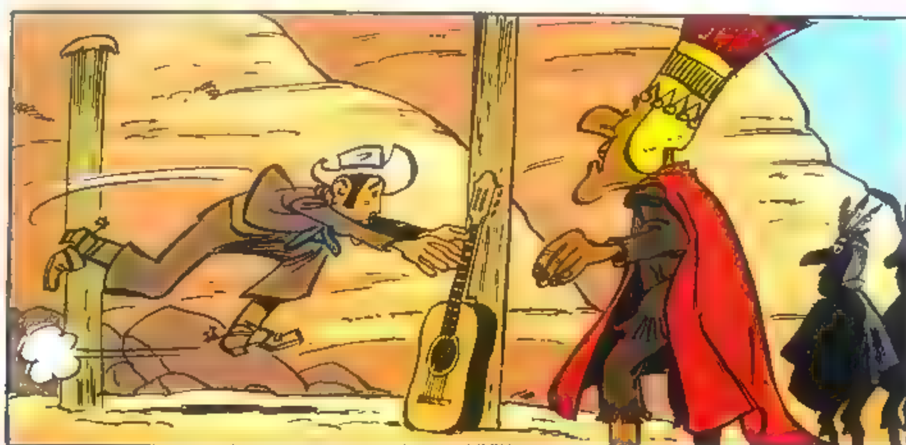

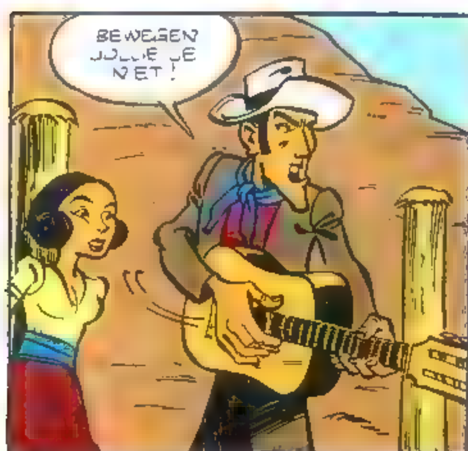

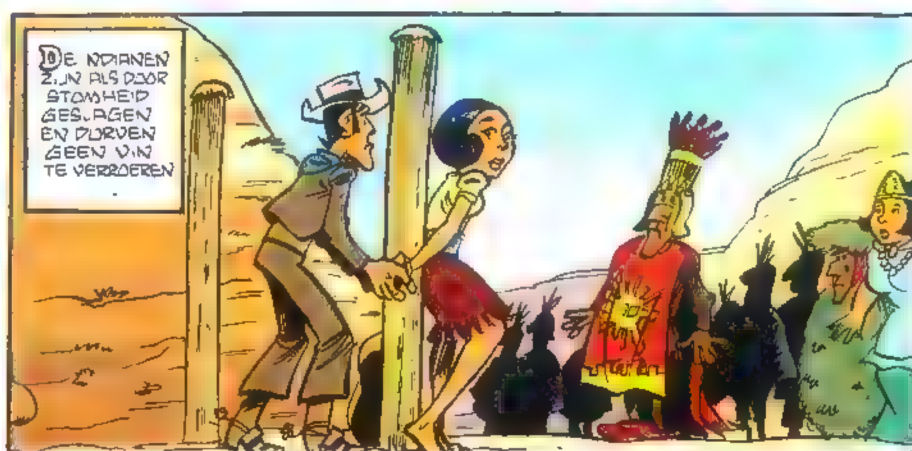
DE HELD VAN DE PAMPA

Het staat er slecht voor met Carmen en Bandoneón. Ter gelegenheid van 't huwelijk van Pepita en Axolotl zullen ze geofferd worden

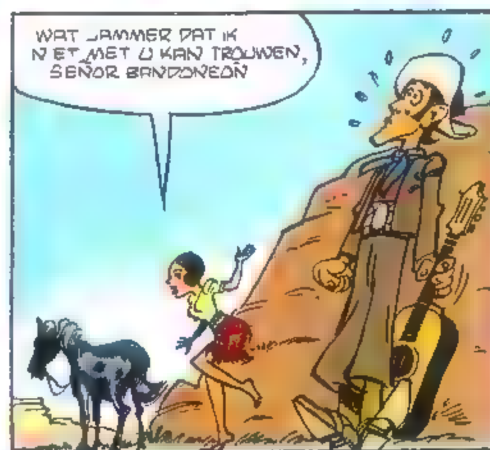

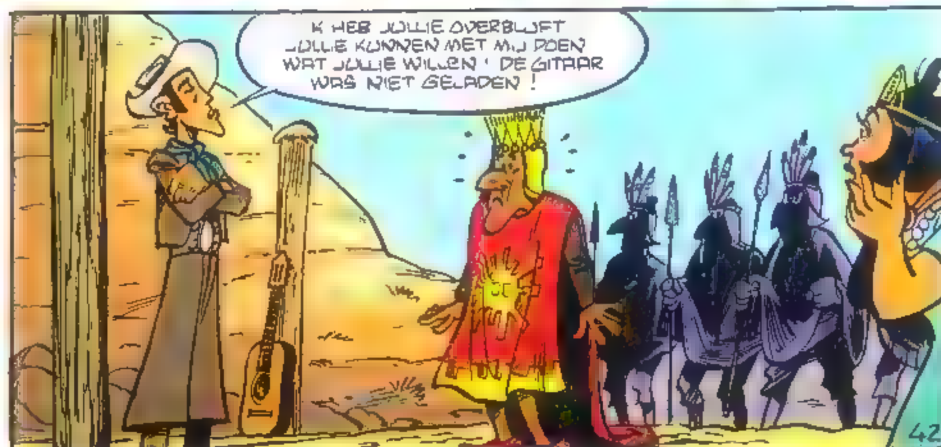

BANDONEÓN

ACH, WAAROM MOETEN WE OP DE DAG VAN ONS HUWELIJK GAAN MARTELEN?..

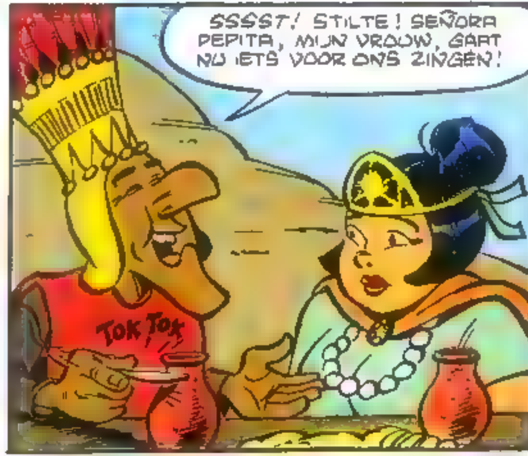

JE HEBT GELIJK, PEPITA. HET IS TROUWENS TIJD OM AAN TAFEL TE GAAN.

NEEM PLAATS EN .. EET SMAKELIJK!

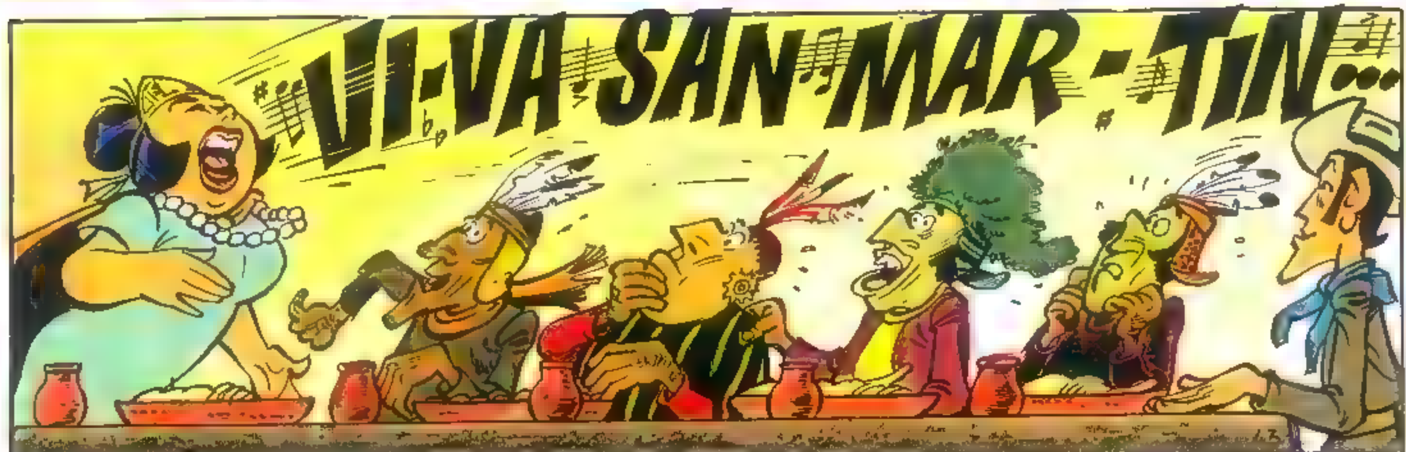

ZEG, SCHATJE, ZOU JE BIJ HET APERITIEF NIET IETS TEN GEHORE WILLEN BRENGEN? JE SPEELT ZO MOOI!

DAN BLIJKT HOE DIPLOMATIEK AXOLOTL KAN ZIJN..
DIE EER VALT JOU TE BEURT, LIEFJE... JE HEBT ZO'N PRACHTIGE STEM. ZING EENS EEN VAN JE LIEVELINGS-MELODIEËN..

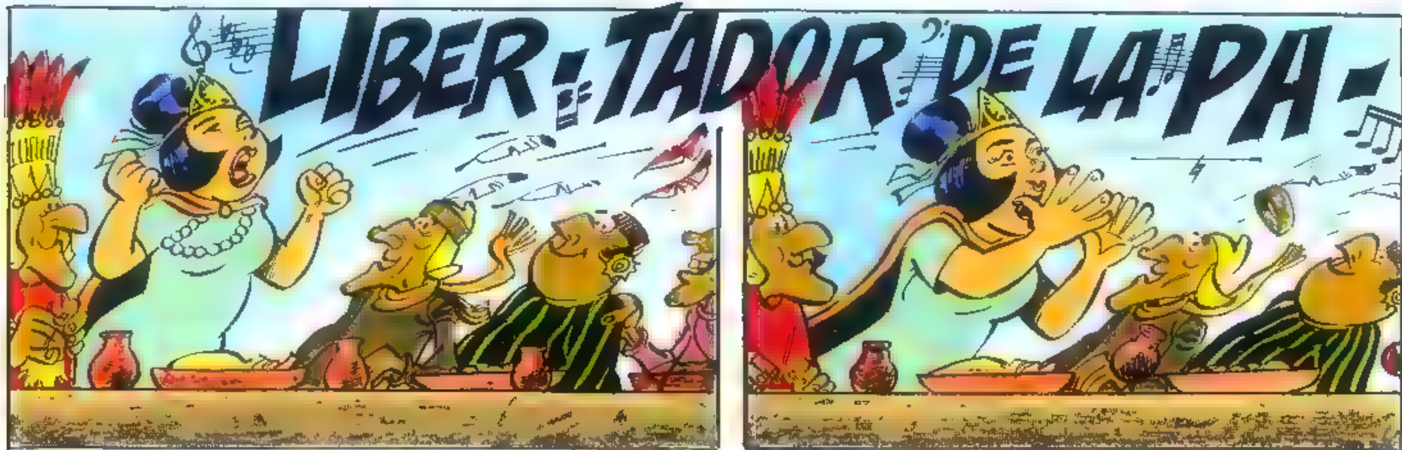

NOU, ALS JE DAAROP STAAT

SSSST! STILTE! SEÑORA PEPITA, MIJN VROUW, GAAT NU IETS VOOR ONS ZINGEN!
TOK TOK

HUM HUM.

VI-VA SAN-MAR-TIN...

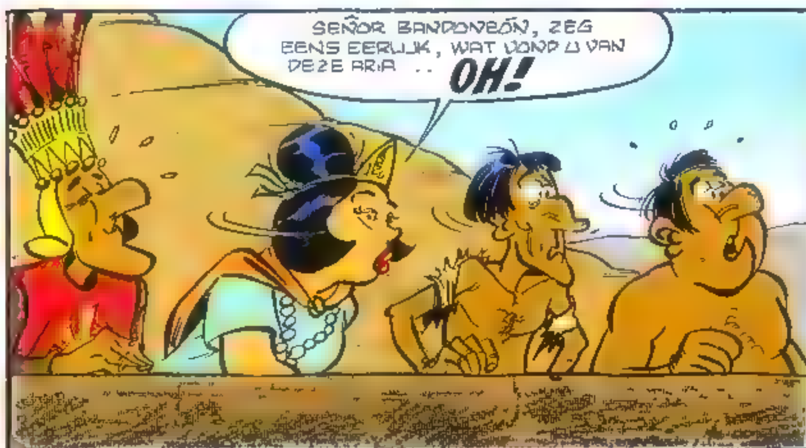
DE HELD VAN DE PAMPA

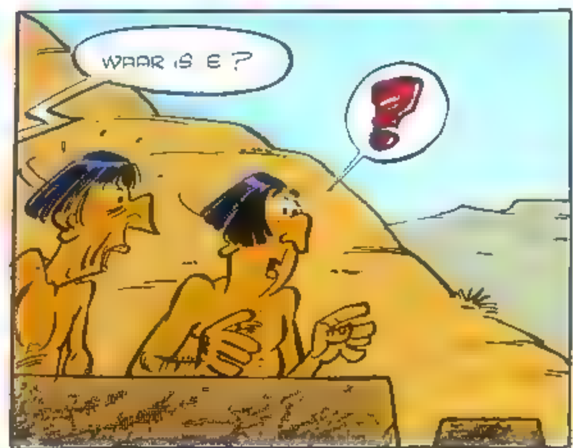

BANDONEÓN, DE TRIESTE GAUCHO, IS PLOTSELING VERDWENEN. HIJ VERDWIJNT AAN DE HORIZON VAN DE ONENDIGE PAMPA OP ZOEK NAAR NIEUWE AVONTUREN

EINDE

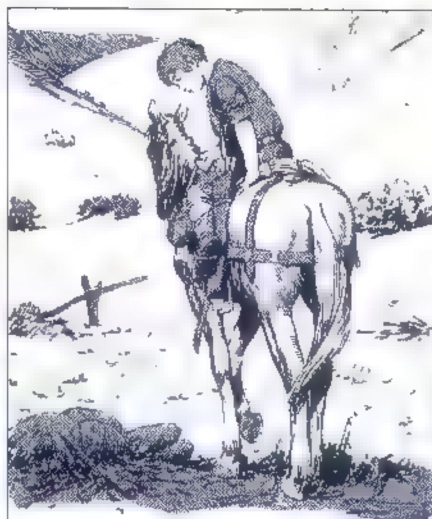
Prins Valiant

H FOSTER

ARN EN DE SAKSERS

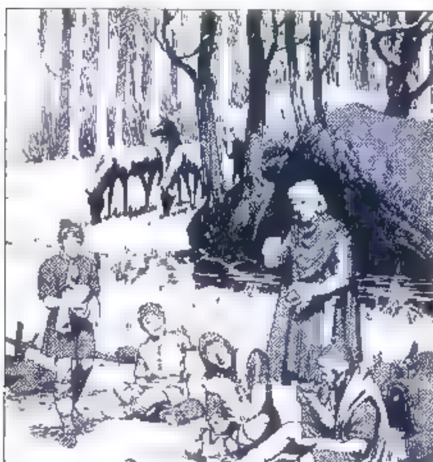

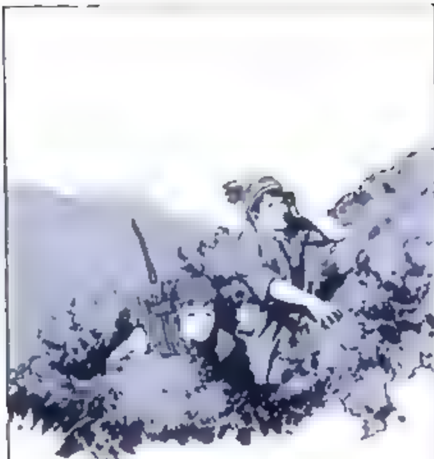

ARN EN OWEN VERSCHUILEN ZICH IN DE HEI VLAKBIJ DE PLEK WAAR DE SAKSERS VERMOEDELIJK HUN KAMP ZULLEN OPSLAAN.. HUN TAAK IS UIT TE ZOEKEN OF ZE MET WESTSAKSERS OF OOSTSAKSERS TE DOEN HEBBEN..

„KIJK ER KOMEN ER EEN PAAR HIERHEEN!" WAARSCHUWT OWEN. „ZEKER OM HOUT TE SPROKKELEN."
„NEE, HOOR! ZE ZIJN GEWAPEND," FLUISTERT ARN. „HET ZIJN SCHILDWACHTEN! ALS ZE HIER OP WACHT GAAN STAAN, ZITTEN WE INGESLOTEN!"

„WE KUNNEN DIE WACHT BESLUIPEN! DAN KAN IK MIJN ZWAARD LATEN SPREKEN EN BEN IK EEN MAN!" ZEGT OWEN, DIE GRAAG ZIJN DAPPERHEID WIL TONEN. MAAR ARN WEERHOUDT HEM. „EERST MOETEN WE ONZE OPDRACHT UITVOEREN!"

ARN SLUIPT NAAR HET KAMP, MAAR PLOTSELING KLINKT ACHTER HEM EEN ANGSTIGE SCHREEUW. OWEN HEEFT DE VERLEIDING OM EEN PERSOONLIJKE TRIOMF TE BEHALEN NIET KUNNEN WEERSTAAN. *„DE HEETHOOFD! HIJ HEEFT ONS VERRADEN!"* ARN BEGRIJPT DAT HUN PLAN MISLUKT IS.

OWEN REALISEERT ZICH TE LAAT DAT HIJ ALLEEN TE PAARD AAN DE SAKSERS KAN ONTKOMEN. OM EEN ACHTERVOLGING TE VERMIJDEN, MOET HIJ OOK ARNS PAARD MEENEMEN. MAAR DE SAKSERS HEBBEN NU METEEN DOOR DAT ER NOG EEN BRIT VERBORGEN MOET ZITTEN!

DE PRINS KRUIPT DIEP WEG IN DE HEI, MAAR HIJ WEET DAT ZE HEM ZULLEN VINDEN. HIJ WEET OOK DAT DE SAKSERS GEEN KRIJGSGEVANGENEN PLEGEN TE MAKEN...

SYSTEMATISCH DOORZOEKEN DE SAKSERS DE HEI. ZE HOUDEN HUN SPEREN GEREED OM TOE TE STOTEN..

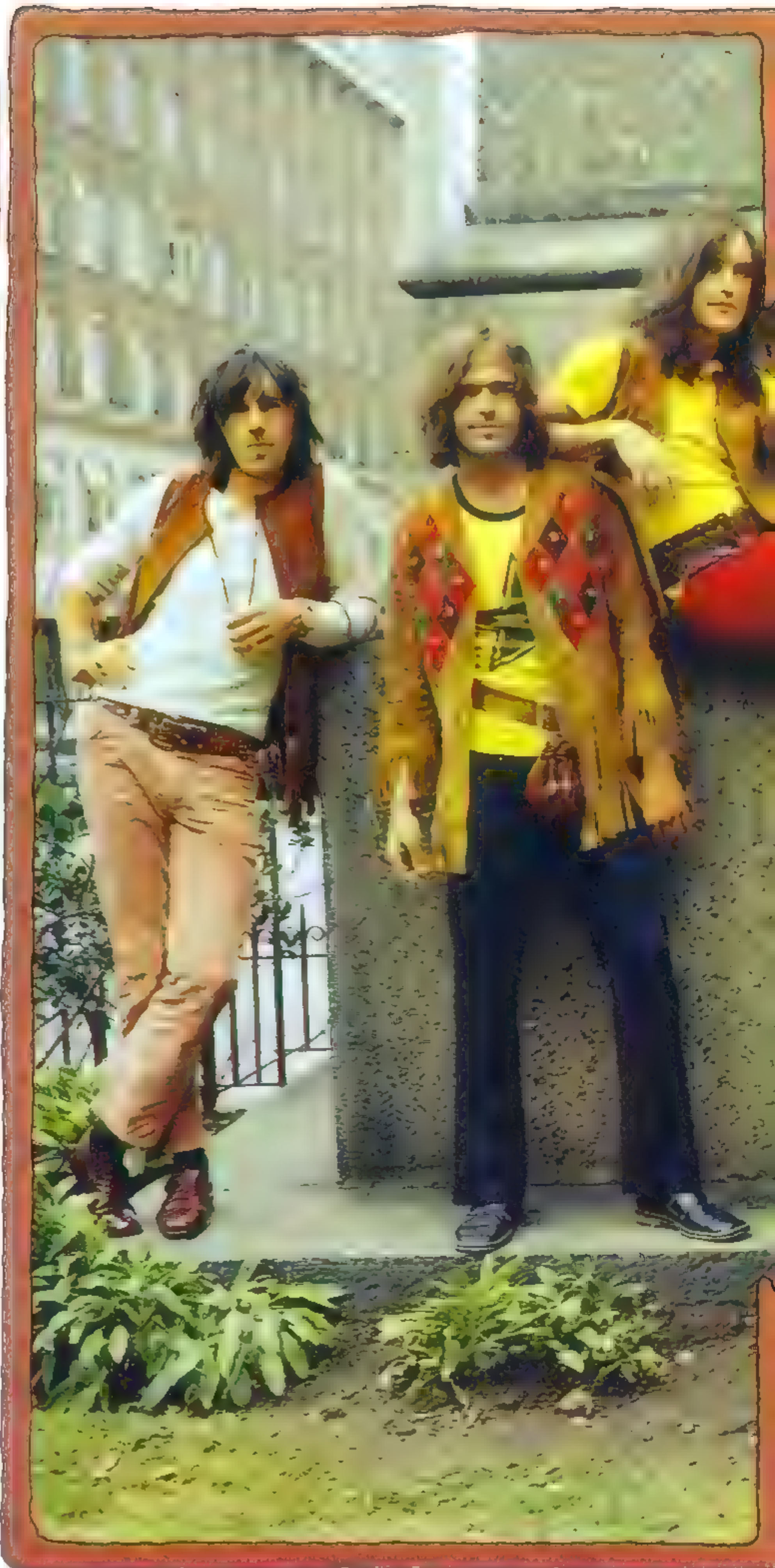

ARN GRIJPT ZIJN ENIGE KANS. HIJ KOMT OVEREIND EN TREEDT DE SAKSERS VRIJPOSTIG TEGEMOET...

2

WORDT VERVOLGD

The

Wanneer de single „Lola" geen hit geworden was, zouden The Kinks uit elkaar zijn gegaan. Maar daar is nu geen sprake meer van. Toen de jongens onlangs na een succesvolle toernee door Amerika weer voet op Engelse bodem zetten, kwamen ze tot de verheugende ontdekking dat het nummer op de eerste plaats van de hitparade stond. Eindelijk gerechtigheid, want hoe sublieme platen van deze formatie als „Shangri-La", „Drivin'" en „Starstruck" in hun toch zo popbewuste vaderland konden floppen, is ons een raadsel. Ook gitarist/organist Dave Davies snapt daar nog steeds niets van. „Shangri La" is zonder meer de beste single die we ooit uitgebracht hebben," zegt hij, „maar vreemd genoeg deed hij weinig. Hoe dat komt? Geen idee, misschien kon men de tekst niet appreciëren. Volgens mij verkoopt „Lola" zo goed omdat je op de muziek dansen kunt."

Tot 1969 hadden The Kinks niet te klagen over het aantal gescoorde hits. De allereerste single verscheen in februari 1964. Het was het „Long tall Sally" dat we ook in de uitvoering van Little Richard kennen. Het plaatje bleef volkomen onopgemerkt, wat ook met de volgende single „You still want me" het geval was. Volgens het Britse magazine „Rolling Stone" werden er exact 127 exemplaren van omgezet. „You really got me" werd de eerste echte kraker van de groep en stond binnen vier weken op de eerste plaats van de hitladder. De sound was zeer herkenbaar — een lekker, goed in het gehoor liggend gedreun — en steunde op nogal eenvoudige muzikale themaatjes die tot in het oneindige werden herhaald.

Ray Davies (geb. 21 juni 1944 in Londen) is van het begin af de onbetwiste leider van The Kinks. Hij speelt sologitaar, schrijft vrijwel alle songs en dirigeert de groep. Ray die om ons onbekende redenen liever niet over zijn jeugd praat, bezocht in Hornsey de kunstacademie. Op zijn vijftiende jaar sloeg hij aan het componeren. „Het kwam niet in me op," vertelt hij, „dat mijn nummers ooit nog eens op de plaat gezet zouden worden. Het waren Perry Como-achtige liedjes. Door wie ik nog meer beinvloed werd? Nou, ik was een groot fan van Eddie Cochran en Johnny Cash, maar ik geloof toch niet dat ik door hen geinspireerd ben. Weet je wat me wel gevormd heeft? Films als „Calamity Jane" en „Oklahoma". Die hebben, het mag gek klinken, een grote rol in mijn leven gespeeld. De Kinks als groep zijn enigszins beinvloed door rhythm & bluessterren als Muddy Waters en Slim Harpo."

Nog gedurende zijn academietijd werd Ray lid van een vijfmansformatie met een negerzanger die Afrikaanse junglemuziek ten gehore bracht. Op den duur nam dit hem echter te veel in beslag, hij wierp zich volledig op zijn studie om later in The Kinks te stappen die door zijn jongere broer Dave opgericht was.
Na het grote hitparadesucces „You really got me" werden songs met een zelfde ritme uitgebracht. We denken aan „All day and all of the night" en het fantastische „Tired of waiting for you". Met het uitbrengen van „A well respected man" zette de toen nog uit vier man bestaande formatie een nieuw tijdperk in. De nummers gingen een meer chanson-achtig karakter dragen. Met zijn slome melancholieke ietwat huilerige stemgeluid zong Ray over de gezapige Engelse middle class, over onbekende mensen, liefde en klein geluk. De doorsnee Brit wordt in composities als „Dandy", het venijnige „Mr. Pleasant" en het bittere „Dead end street" constant op de korrel genomen.
De popopera „Arthur or the decline and fall of the British empire" is zonder meer het hoogtepunt in het oeuvre van The Kinks. Tussen twee haakjes het idee is beslist niet gegapt van The Who, „Arthur" was al jaren lang in de maak. De hoofdpersoon van de opera is, hoe kan het ook anders, een zekere Arthur die een huis in een buitenwijk, Shangri-La geheten, bewoont. Hij is in het gelukkige bezit van een autootje, een televisie en een levensverzekering. Kortom Davies behandelt weer zijn stokpaardje: het eentonige, uitzichtloze leven in de welvaartsstaat.

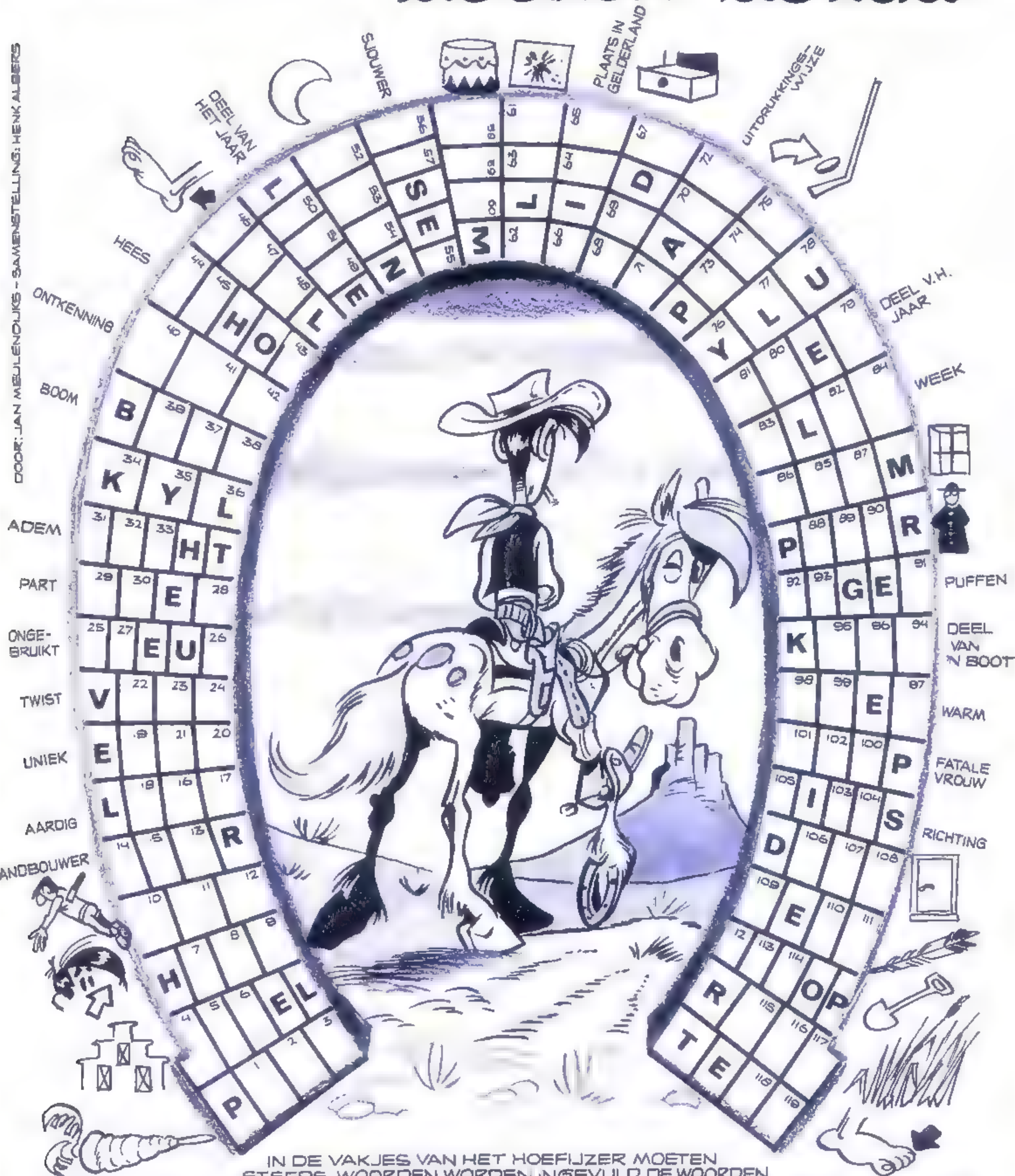
v.l.n.r.
Mick Avory (drums), John Dalton (basgitaar) Dave Davies (gitaar) Ray Davies (sologitaar) en John Gosling (piano).

inks

Foto: Claude Vanheye Tekst: Jan de Rooij

Schitterend zijn de passages uit Davies wellicht mooiste nummer „Shangri-La" (You can go outside and polish your car/ or sit by the fire in your Shangri-La/ Here is your reward for working so hard/ Put on your slippers and sit by the fire/ You've reached your top and you just can't get higher ...) Het Engelse publiek, dat zichzelf in de opera herkende, besloot de schijf te boycotten. In Amerika daarentegen reageerde men uitermate enthousiast. Zo enthousiast dat The Kinks het vaderland voor een tijdje vaarwel zegden en op toernee door de States gingen. Aan de formatie werd voor die gelegenheid de pianist John Gosling toegevoegd. Momenteel staan de jongens iedere dag in de studio want er staat een dubbelelpee op het programma.
Duidelijk is dat we nog veel van The Kinks zullen horen.

puzzelen met LUCKY LUKE

IN DE VAKJES VAN HET HOEFIJZER MOETEN STEEDS WOORDEN WORDEN INGEVULD. DE WOORDEN BESTAAN STEEDS UIT DRIE, VIER OF VIJF LETTERS. IN IEDER VAKJE KOMT ÉÉN LETTER. DE WOORDEN DIE MOETEN WORDEN INGEVULD ZIJN WEERGEGEVEN IN TEKENINGEN OF OMSCHRIJVINGEN, DIE BIJ DE VAKJES STAAN. ALS JE ALLE WOORDEN GOED HEBT INGEVULD LEES JE IN DE GENUMMERDE VAKJES, VAN 1 TOT EN MET 119 (IN DE JUISTE VOLGORDE) EEN LIMERICK.

OPLOSSINGEN VOLGENDE WEEK IN PEP OP PAGINA 3

PEANUTS

DOOR SCHULZ

Al strijdende breidde een onbekend volk, dat vermoedelijk uit noord-Mexico kwam, zijn gebied uit. Het onderwierp vele volkeren in het huidige Mexico en zo ontstond het Rijk der Azteken. De Azteken namen gedeeltelijk de culturen van de Tolteken, Tarascanen, Mescala's, Mixteken en van de Zapoteken over, hetgeen duidelijk te zien is aan hun kunstvoorwerpen. Na vele omzwervingen waren de Azteken beland in het Mexico-dal rond het Texco-meer. Op een eilandje in dat meer stichtten zij rond 1345 na Christus de hoofdstad Tenochtitlan, het huidige Mexico-City. In deze stad stonden de piramidetempels van hun goden. De belangrijkste goden waren: Huitzilopochtli, de god van de oorlog, en Quetzalcoatl, de god van de beschaving. Aan de goden werden mensen geofferd, naar schatting 20.000 per jaar, waaronder niet alleen overwonnen vijanden, maar ook leden van het eigen volk. Hoewel de Azteken vele sieraden van goud hadden, schatten zij voorwerpen, gemaakt van groene halfedelstenen — zoals jade en turkoois — hoger. Met de verwoesting in 1521 van Tenochtitlan door de Spaanse veroveraar Fernandez Cortez, werd een eind gemaakt aan het Azteekse Rijk.

1. Afbeelding van Tlaloc, godin van de regen. 2. Tarascaans masker. 3. Azteken tekenden op huiden en op waaiervormig gevouwen katoenbladeren. 4. Mezcalabeeldje. 5. Bijna alle Azteekse gouden voorwerpen kwamen in Spaanse smeltovens terecht. Dit kunstwerk uit Oaxaca is dat lot bespaard. 6. In Monte Alban, hoofdstad der Zapotecs, vond men deze urn. 7. Zo zouden huizen behorende tot de Totonacaanse cultuur eruit hebben gezien. 8. Masker (vervaardigd door een halve schedel met mozaïeksteentjes te beleggen), voorstellende Tezcatlipoca, god der jongeren en god van de eerste van de vier periodes uit de Azteekse wereldgeschiedenis. 9. Azteeks mes met daarop het symbool van de ideale krijger. 10. Azteekse kalender of zonnesteen uit 1480, met een middellijn van 390 cm. Naast de indeling van 18 maanden van 20 dagen, geeft zij een beeld van de reeds genoemde vier periodes. 11. De zonnetempel in Teotihuacan, de stad waar de zon geschapen zou zijn. 12. Azteekse keizer of Thacatecuhtli (leider der krijgers). 13. De keizerlijke diadeem. 14. Zapotecse prinses met traditionele haardracht. 15. Masker, vermoedelijk stelt het de god van de lucht, Tonatiuh, voor. 16 en 17. Vazen, waarvan onbekend is of ze inderdaad door Azteken vervaardigd zijn. 18. Beeldje van Coatlicue, moeder der goden en godin van de dood. 19. Azteeks schild met ingevlochte veren.

pep
plaat

DE AZTEKEN

FLIPPIE FLINK

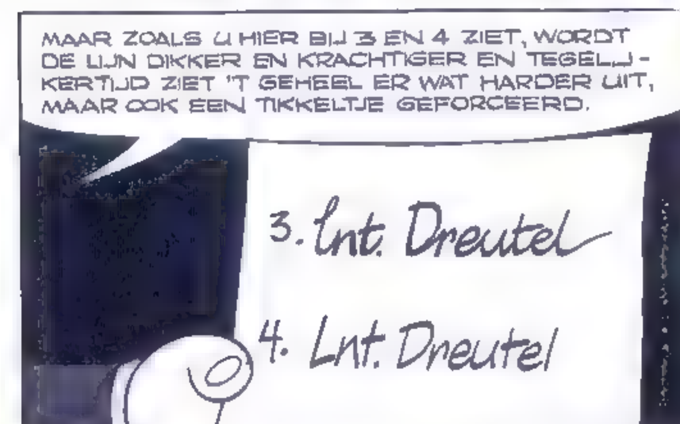

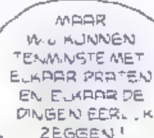

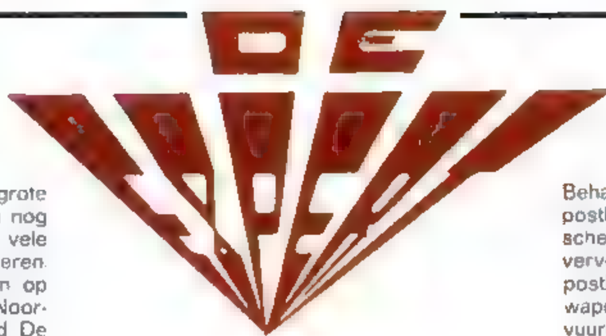

HET FEESTJE

idee: Rens Benerink - tekening: Eddy van Schuylenburg

SALOON

door
Charles-Marie le Chretien
illustratie
Julius de Goede

Het waren de laatste dagen van de grote transporten. Sommige kuddes waren nog onderweg, maar de meeste beesten, vele tienduizenden koeien, stieren en kalveren, stonden al in de corrals te wachten op transport naar de slachterijen in het Noorden. Tucson gonsde van bedrijvigheid. De voormannen hadden het geld van de handelaars ontvangen, de veedrijvers waren uitbetaald. Na de wekenlange trektochten door de prairies en heuvels waren ze toe aan ontspanning, die ze vonden in het kopen van kleren en wapens en vooral in het drinken van buitensporige hoeveelheden whisky.

De saloon van Dave Perkins was vol mensen, rook en lawaai. Aan sommige tafeltjes werd gepokerd, aan andere werden driftige discussies gehouden of zaten ruziezoekers elkaar uit te dagen. Van de bar tot de klapdeurtjes stonden cowboys, kooplieden en lanterfanters van onbestemde herkomst met glas of drankfles in de hand. Niemand sloeg acht op de oude man die zich schuifelend een weg naar de tap baande. Zijn gezicht ging schuil onder een slappe hoed, op zijn gebogen rug torste hij een met metaal beslagen kist.

„Een whisky," bestelde hij met zachtkrakende stem. Dave Perkins schonk het gevraagde in zonder de tijd te hebben de oude man te begroeten, de dranklustigen stonden twee rijen dik om hun bestellingen te schreeuwen. De oude man keek van onder zijn harige wenkbrauwen naar het gezicht van de saloonbaas. Hij zag de zweetdruppels in de groeven onder zijn glimoogjes en op zijn voorhoofd. De oude zag ook de vette wangen, de brede mond en de terugwijkende, gladgeschoren kin: het gezicht van een man die te veel eet, het te goed heeft en geen zorgen kent. Met bevende hand nam de oude 'n slok van de whisky. De drank was lauw en sterk, ze smaakte smerig. Maar om zijn lippen zweemde een glimlach. Geen prettige glimlach. Hij hees het kistje van zijn rug en zette het voor zich op de bar.

Het duurde even voor de saloonbaas zijn tweede bestelling bracht en weer nam Dave Perkins niet de moeite zijn klant een blik of woord waardig te keuren.

„Dave Perkins." Schor klonk de stem van de oude. „Dave Perkins, sinds wanneer begroet jij je klanten niet." De saloonbaas veegde zijn handen aan zijn voorschoot af, hij wendde zich geërgerd tot de man met de ruige baard. „Sorry opa, ik ben bezig, ik heb geen tijd voor je."

„Al goed, Dave, al goed. Maar vanavond kom ik terug. Ik hoop dat je dan wél tijd voor me hebt. En let zolang op dit kistje. Wees er zuinig op, de inhoud is kostbaar." De oude man gooide wat geldstukken op de bar en schuifelde terug in de anonimiteit van de overvolle saloon. Zijn vertrek was even onopgemerkt als zijn binnenkomst.

Zij waren halfbroers en zij hadden vele namen. Soms noemden zij zich Grove en McLuhan, soms heetten zij Jennings en Nichols, of Donovan en Caine. Alleen zijzelf wisten hoe de naam van hun vader was: Michael Smith, een nietsnut, een armoedzaaier uit Nevada. Mike Smith, de oudste zoon, groeide op in ontbering en ellende. Zijn moeder herinnerde hij zich slechts vaag: ze overleed toen hij nog een kind was dat hulp nodig had om op een pony te klauteren. Toen Mike volwassen was, stal hij een geweer en een paard en zonder zijn vader vaarwel te zeggen, verliet hij Nevada. De enige die van zijn vertrek wist, was Buddy, zijn zes jaar oude halfbroertje, geboren uit zijn vaders tweede huwelijk. Mike beloofde Buddy dat hij terug zou komen om hem uit de ellende te halen. Maar eerst moest Buddy groot en sterk zijn, hij moest een paard leren berijden, hij moest man worden.

Vijftien jaren zwierf Mike Smith door de Zuidelijke staten van Amerika. Alleen Nevada meed hij. Armoede kende hij niet meer: als hij geld nodig had, stal hij het. Soms sloeg hij een grote slag. Dan leefde hij weken of maanden onder een willekeurige naam in een streek waar niemand hem kende. Zijn vader was een armoedzaaier, maar hij zou nooit gebrek hebben. En na die vijftien jaar herinnerde hij zich Buddy, zijn halfbroer. Hij keerde terug naar Nevada. Toen hij Buddy gevonden had, brachten ze vele avonden samen door. Ze dronken van Mike's geld en ze voerden lange gesprekken. Buddy vertelde over de dood van zijn moeder en hun vader, hij vertelde over de ranch waar hij nu werkte, hij gaf hoog op van de knokpartijen die hij gewonnen had. Buddy was man geworden. En Mike deed zijn verhaal over roven en zwerven, over het stelen van goud en geld, over rijk zijn en de dingen kopen die een man nodig heeft.

De halfbroers kwamen tot overeenstemming: ze zadelden hun paarden, ze wendden de teugels naar avontuur en opwinding, naar geld en macht. Mike en Buddy Smiths werden partners. Ze leefden onder vele namen en nooit bleven ze langer dan enkele maanden op dezelfde plaats. Nooit gingen ze op roof uit als ze nog geld hadden. Ze leefden in hun ogen een goed leven. Als ze een bank beroofd hadden, gingen ze naar een stad vele mijlen van de plaats der misdaad. Daar verbleven zij tot ze hun buit hadden verteerd. En intussen beraamde Mike plannen voor nieuwe berovingen. Hij zette helse machines in elkaar die ze gebruikten om kluizen op te blazen. Mike wist alles van ontstekingen en tijdsafstellingen. Hij was een expert. Het aandeel van zijn jongere broer in hun partnerschap beperkte zich tot het neerslaan of neerschieten van iedereen die op hun weg kwam. Buddy was meedogenloos, hij kende geen genade. De armoede van Nevada had hem bikkelhard gemaakt. Hij doodde met gemak, gemakkelijker dan Mike zinde. Bovendien was hij een verslaafd speler die soms grote winsten maakte, maar soms ook in enkele dagen de buit van een overval vergokte.

Mike voelde, ondanks alles, niet alleen een zekere genegenheid voor Buddy, hij wist zich ook verantwoordelijk voor hem. Buddy koesterde minder broederlijke gevoelens: hij had Mike nodig omdat die de kluizen kon opblazen. En omdat Mike nooit fouten maakte bij een overval.

Behalve op die fatale dag, toen ze een postkoets van Wells Fargo wilden onderscheppen. Volgens Mike werd er goud vervoerd, maar het was een hinderlaag: de postkoets werd beschermd door vijf gewapende Wells Fargo-mensen. In een kort vuurgevecht werd het paard van Mike Smith doodgeschoten. Mike sprong achter op Buddy's paard, dat door de dubbele belasting echter niet snel genoeg uit de voeten kon om aan de achtervolgers te ontkomen.

Zij waren halfbroers. Ze hadden samen alles doorstaan, getweeën hadden zij steeds gewonnen. Nu zouden ze samen verliezen. Maar daarin wilde Buddy niet berusten: hij zag een doortrapte manier om aan Wells Fargo te ontsnappen. Buddy was genadeloos. Nu hij in het nauw was gedreven, kende hij ook voor Mike geen pardon. Hij stiet hem van zijn paard en zette de vlucht alleen voort. Buddy ontsnapte maar Mike werd gegrepen en voor de rechter gebracht. Zijn straf werd bepaald op twintig jaar. En toen hij weer vrij kwam, was hij een oude man voor wie het leven geen waarde meer had. Zijn gezondheid was zwak, van zijn vroegere kracht was door de ontberingen in de gevangenis niets overgebleven. Hij kende nog slechts één doel om voor te leven: wraak.

Mike Smith ging op zoek naar zijn halfbroer. Zijn speurtocht duurde vele jaren maar hij gaf nooit op. Zijn intense verlangen naar wraak hield hem op de been, dreef hem voort van stad naar stad, van gehucht naar gehucht. Mike Smith informeerde naar een man die vele namen kon dragen. En de in al die jaren verworven aanwijzingen voerden hem tenslotte naar Tucson, waar een zekere Dave Perkins 'n saloon beheerde. En al die zeven jaar had Mike Smith een met metaal beslagen kist bij zich. Hij was een zwakke oude man, maar hij kende de hebzucht van zijn halfbroer. En hij was een expert in explosieven.

Toen hij zijn kist — „Wees er zuinig op, de inhoud is kostbaar" — aan Dave Perkins in bewaring had gegeven, verliet Mike Smith de stad. Op een naburige heuvel betrok hij de wacht.

De avond verstomde het geloei van de duizenden koeien in de corrals van Tucson. Aangeschoten cowboys struikelden door de klapdeurtjes van de saloons naar buiten. Sommigen zongen of bralden, sommigen vloekten. Maar het werd donker. De olielampen aan de huifkarren verstrooiden hun pover schijnsel. De wereld trad de nacht binnen. Tucson schonk zijn laatste drank, aanhoorde de laatste ruzies, duldde de laatste gevechten. Tucson ging slapen. Saloonbazen telden hun winst, borgen de verdiensten veilig weg. Dave Perkins maakte de kas op. En zag de kist van de oude man staan. „Wees er zuinig op," flitste het door zijn hoofd. Die opa, het zou wat! Begeerte flikkerde in zijn zwemmige ogen.

Eerst sneed een witte steekvlam door de duisternis boven Tucson. Toen bijna gelijktijdig, klonk de ontploffing, droog, onherroepelijk. De stad schrok wakker uit zijn eerste slaap, er werden lichten ontstoken. De oude man wist dat Buddy Smith in al die jaren niets van zijn onzalige hebzucht had verloren. Bedachtzaam wendde hij de teugels en daalde de heuvel af. Hij reed naar het westen, de nacht achterna.

door Huub Schoondergang

De geschiedenis van DE HUMOR[...]

In „How I Won the War" van regisseur Dick Lester zitten we te lachen om situaties die in wezen om te huilen zijn

De televisie heeft de filmproducenten gedwongen hun terrein nauwer af te bakenen. Toen de beeldbuis eindeloze series over het wilde westen begon af te scheiden, besloten de filmproducenten zich tot het maken van superwesterns te bepalen. Eerst met een film als „How the west was won" en later, na de opkomst van de Italiaanse westerns, met „The wild bunch", „Butch Cassidy" en „De ballade van Gable Hogue" Stuk voor stuk produkties die het publiek bij de televisie vandaan konden lokken omdat ze kleurrijker en hartiger waren dan het rantsoen blauwe bonen dat de beeldbuis de kijkers elke week voorzette. Het antwoord op de series over spionnen en privedetectives waren de Bondfilms en super-thrillers als „Kremlin Letter" Elk genre bleek een overtreffende trap te bezitten, behalve de komische film

Op enkele uitzonderingen als „Playtime" en „Het is een dolle, dwaze, gekke wereld" na is het nog niet gelukt om de lachfilm met meer geld, een breder scherm en meer acteurs leuker te maken dan de twee acters met Chaplin en Laurel en Hardy waren. Daar komt bij dat de enkele komieken in Amerika die tot iets in staat zijn, zich totaal aan de televisie hebben verkocht. Wie tien weken achter elkaar Danny Kaye, Jerry Lewis of Bob Hope gratis op zijn televisietoestel heeft kunnen zien, is daarna weinig geneigd om voor een film waarin die komieken tussen de bedrijven zijn opgetreden een hoge toegangsprijs te betalen Bovendien kan iemand die elke week een bepaalde komiek op de televisie ziet, zo'n clown na verloop van tijd niet meer luchten of zien Een komiek die voor de televisie heeft gekozen, moet de film daarna voor een lange tijd vergeten. Het merkwaardige is dat de televisie er niet in slaagt regisseurs en acteurs lang aan zich te binden.

Regisseurs als Larry Peerce (Goodbye, Columbus), Mike Nichols (The Graduate en Catch 22) en Dick Lester (Help, How I won the war The Bed-sitting room) zijn bij de televisie werkzaam geweest voordat zij op de film overschakelden. Lester de meest humoristische filmer van dit stel, bedient zich van gooi- en smijtfilmeffecten om zijn bedoelingen duidelijk te maken. Zijn humor is voor uitleg vatbaar en niet recht voor zijn raap zoals die van bijvoorbeeld bij Laurel en Hardy

„Wij lachen als iemand over een bananenschil uitglijdt. Dat is logisch. Maar waarom is zoiets nu opeens veel minder leuk als iemand bij dat vallen een been breekt?" Lester stelt deze vraag in zijn films. In „How I won the war" laat hij ons lachen om situaties die in wezen om te huilen zijn. Het lekker lachen zonder dubbele bodem hebben hij en Altman (Mash) ons verleerd. In het eerste deel van de film „Mash" toont Altman zich een goede leerling van Lester. Ook hij laat ons lachen om zaken die eigenlijk diep tragisch zijn. Een veldhospitaal verandert in zijn zienswijze in een exportslachterij voor het hiernamaals, waarbij chirurgen als slagers dienst doen. Zijn satire ontaardt in het tweede deel van de film echter in een soldatenklucht waarbij een voetbalwedstrijd met behulp van de injectiespuit wordt gewonnen. Het is de vraag of „Mash" zoveel succes zou hebben gehad als Altman dergelijke

STISCHE FILM

Televisie doodsteek voor de lachfilm

Jacques Tati maakt zijn films op zijn gemak zonder zich te bekommeren om het geld en de tijd die zijn arbeid vreten

Help!" was een poging (eveneens van Dick Lester) om de lachfilm nieuw leven in te blazen

goedkope geintjes achterwege had gelaten en de harde lijn van het eerste deel had doorgetrokken. Lester deed dat in „How I won the war" wel met als gevolg dat zijn film als „te erg" werd afgewezen.
In „How I won the war" lachen we meer ten koste van ons zelf dan van anderen. Zodra de grijns van ons gezicht is verdwenen, blijven we met de stukken zitten. We lachen ons kapot, zo is het eigenlijk. In plaats van de toeschouwers met een in milde humor verpakte heilsboodschap naar huis te sturen, zoals Frank Capra en René Clair dat deden, geven Lester en Nichols de mensen een in keiharde humor verpakte tijdbom mee. Deze vorm van humor waarvoor lang niet iedereen te porren is en de greep die de televisie op de komieken heeft, bepalen op dit moment het gezicht van de komische film. De komedie die helemaal rond de figuur van een clown was gebouwd, bestaat in Amerika niet meer. Alleen de Fransen doen nog wat aan deze vorm van filmische persoonsverheerlijking. Jacques Tati, Pierre Etaix, Darry Cowl en Louis de Funès treden nog regelmatig op in films die hun talenten op hun voordeligst laten uitkomen. Darry Cowl is een plaatselijke grootheid, wiens films in Nederland nooit aan bod komen. Pierre Etaix heeft tot dusver vier films gemaakt waarvan er slechts twee in Nederland zijn vertoond. Hij mag beschouwd worden als een nakomertje van de zwijgende garde uit de jaren twintig. Etaix is op zijn best als pantomimespeler. Wat hij zegt, valt in het niet bij wat hij doet. Het eerste deel van de film „Yoyo" heeft hij in oude stijl dus zonder geluid verfilmd. Een mooi brok film uit grootvaderstijd, waarna het gesproken tweede deel de film hardop uittelt. Tati is bezig met „Je, monsieur Hulot", een film die zich voor het grootste deel in Nederland afspeelt. Jacques maakt zijn film op zijn gemak en zonder zich te bekommeren om het geld en de tijd die zijn arbeid vreten. Louis de Funès tenslotte is een van de weinige komieken die twee films per jaar kunnen maken zonder zich daardoor onmogelijk te maken. Zijn nieuwste gendarmefilm die met Kerstmis in première is gegaan, heeft niets nieuws te bieden maar zal het wel doen bij gebrek aan concurrentie.

Het feit dat er steeds minder lijn in de komische film valt te ontdekken, hangt nauw samen met de ontwikkeling van de film van dorpsidioot tot kamergeleerde. Tussen 1910 en 1930 wist iedereen precies wat hij van een lachfilm kon verwachten. De humor die voor de film bereikbaar was, was beperkt tot de meest kinderlijke vorm. De komieken moesten gehaaid zijn in vallen en opstaan en in het trekken van de daarbij behorende gekke bekken. Alles recht op de man af en vergelijkbaar met een getekende mop zonder onderschrift. Het geluid is voor de humoristische film in zijn meest directe vorm geen aanwinst geweest. De komische film is eigenlijk nooit goed uit zijn woorden kunnen komen. Het bleef bij stamelen en nakaarten over de zwijgende periode die komiek en uniek was doordat de lachspieren zuiver met filmische middelen werden bewerkt.

ROB PALLAND

door HERMANN en GREG

de

NOERDAAD MUGGEN WE KUNNEN NIET VERDER

WAAROM NIET? JE DENKT TOCH NIET DAT IK ME DOOR DIE ROTBEESTJES LAAT TEGENHOUDEN

ALS ZE EEN VOOR EEN OP ONS AFKOMEN ZIJN WE WEL EEN PAAR JAAR ZOET

*) OP ENKELE PLAATSEN OP AARDE KOMEN ZOVEEL INSEKTEN VOOR DAT DE MENS ER ONMOGELIJK IN LEVEN BLIJFT

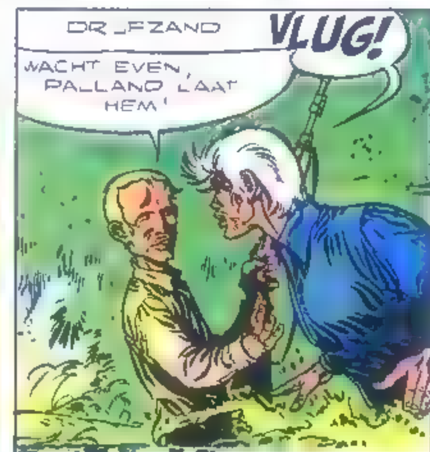

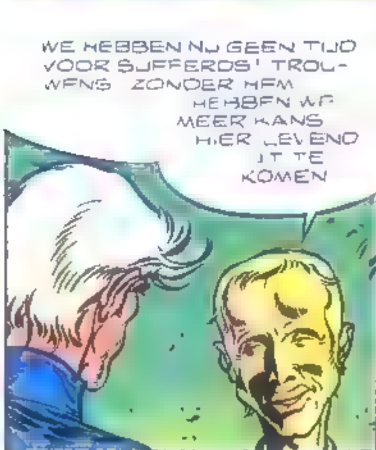

hel van SUONG-BAY

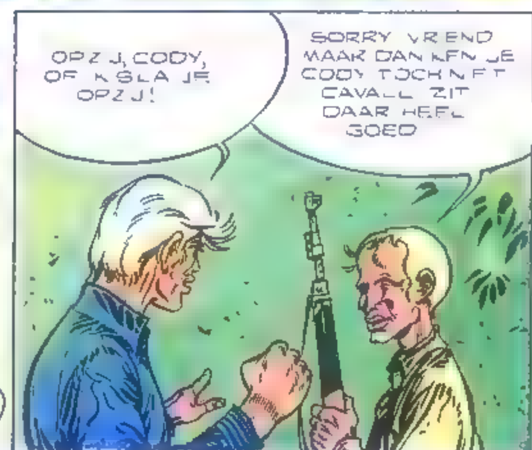
Het is de vraag wat erger is de gevangenis van Suong-Bay of 't moeras waarin Rob Palland en de anderen proberen te ontkomen

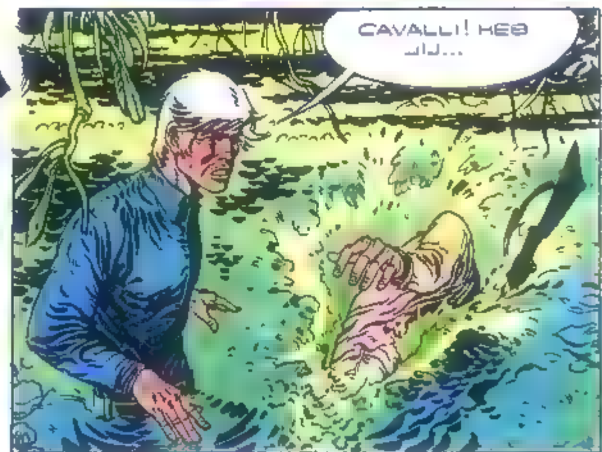

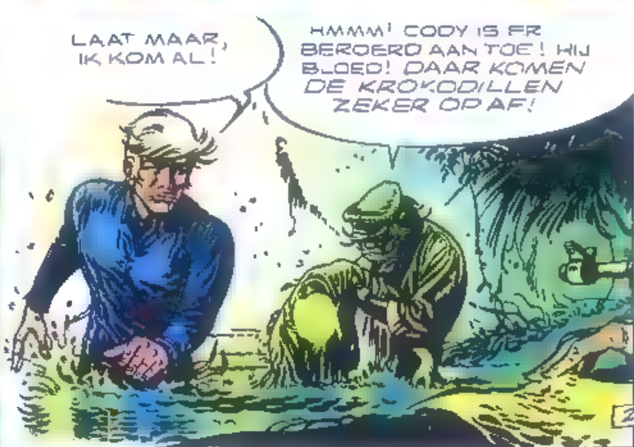

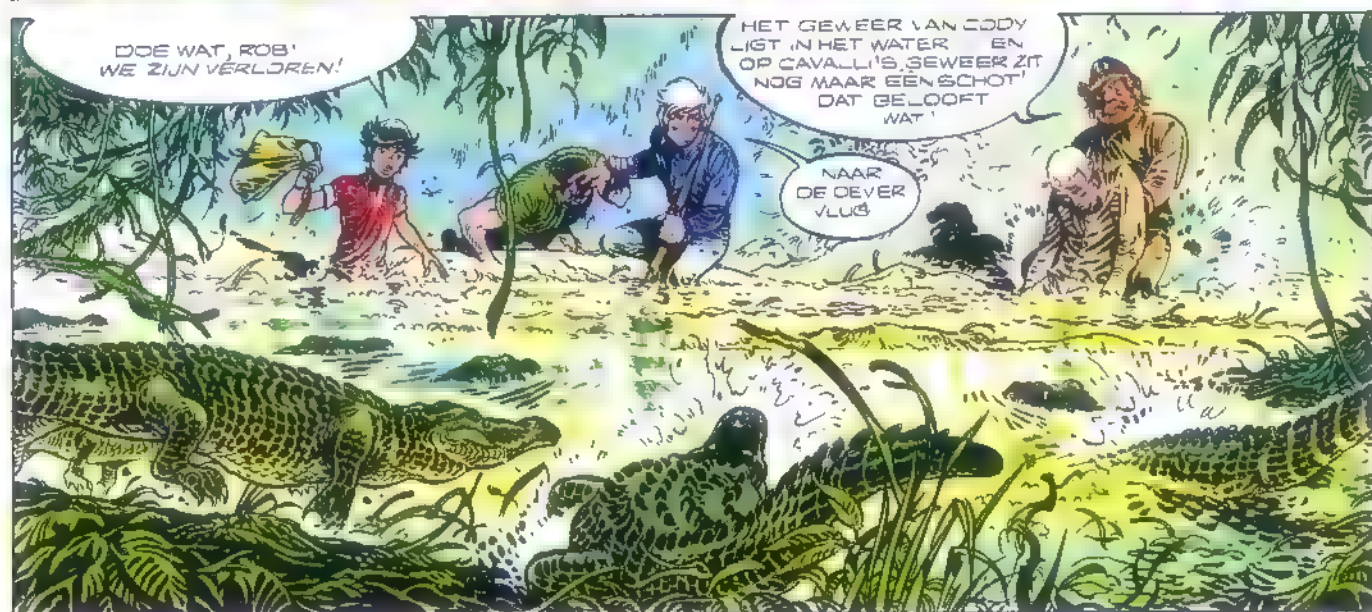

ROB PALLAND de

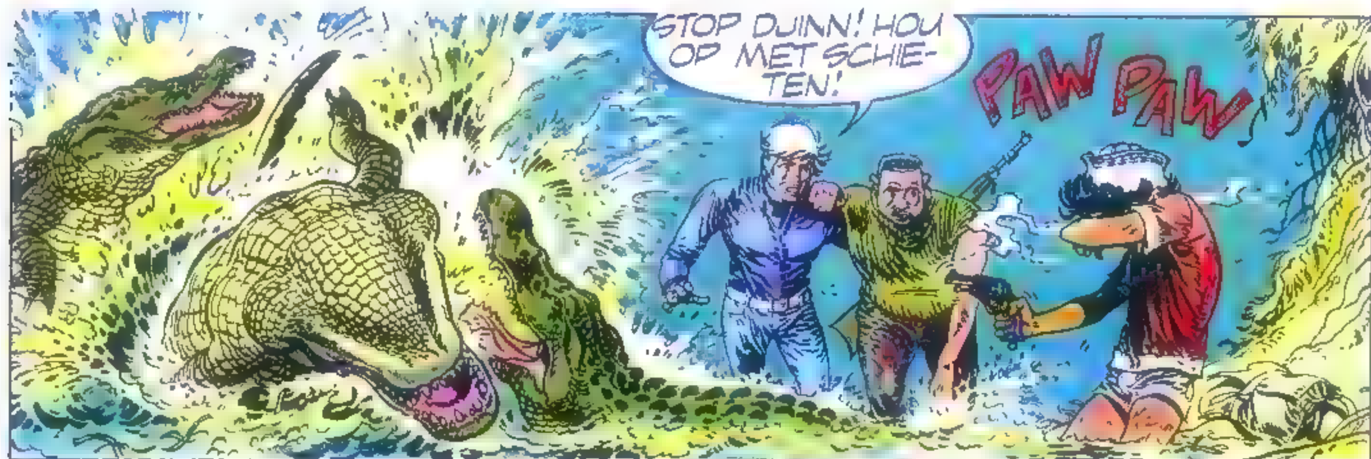

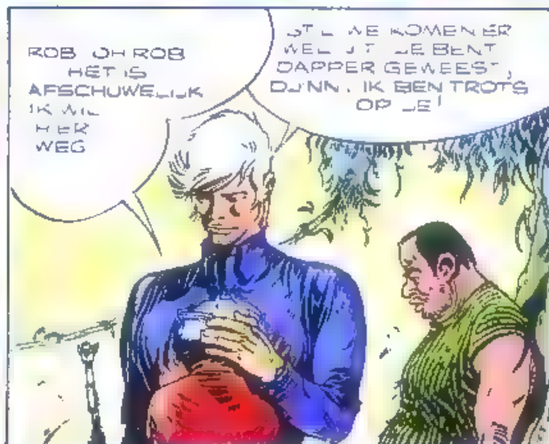

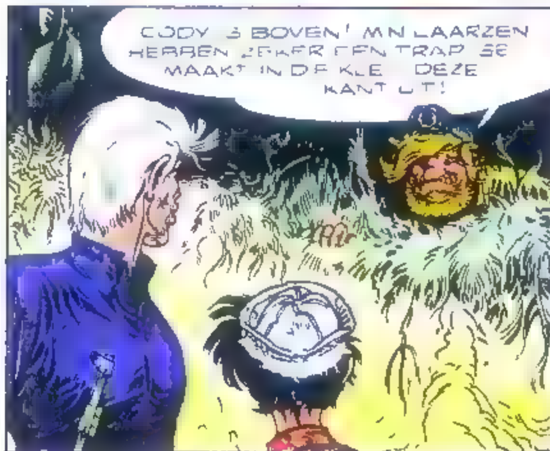
hel van SUONG-BAY

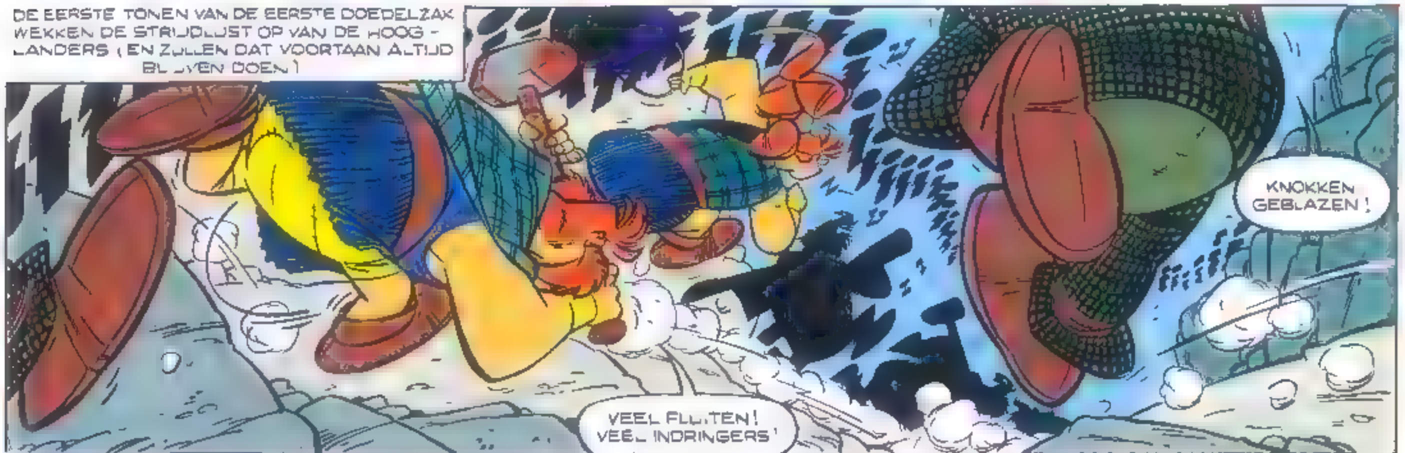

WORDT VER

Roodhart

TEKENINGEN: DICK MATENA
TEKST: L. HARTOG VAN BANDA

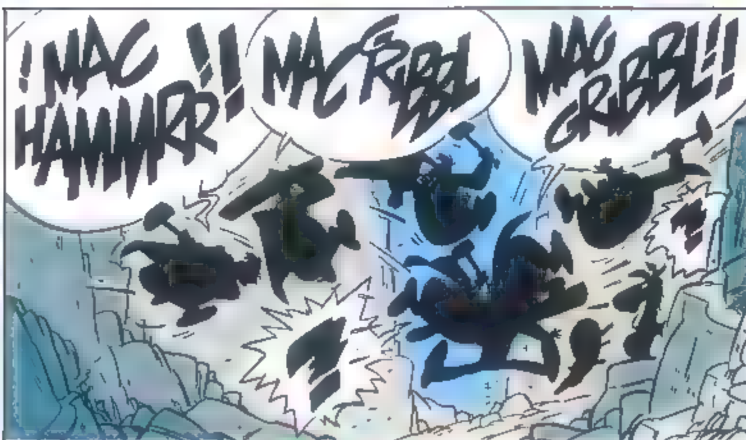
DE

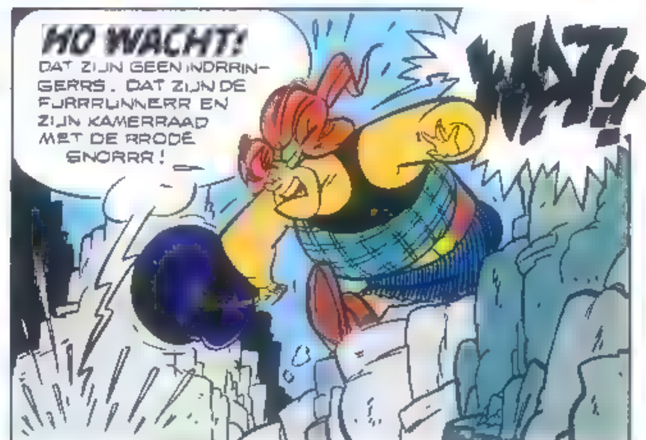

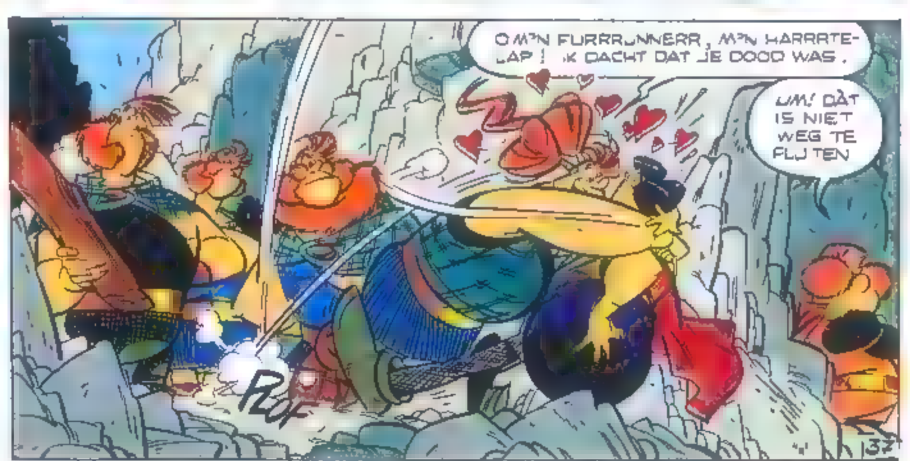

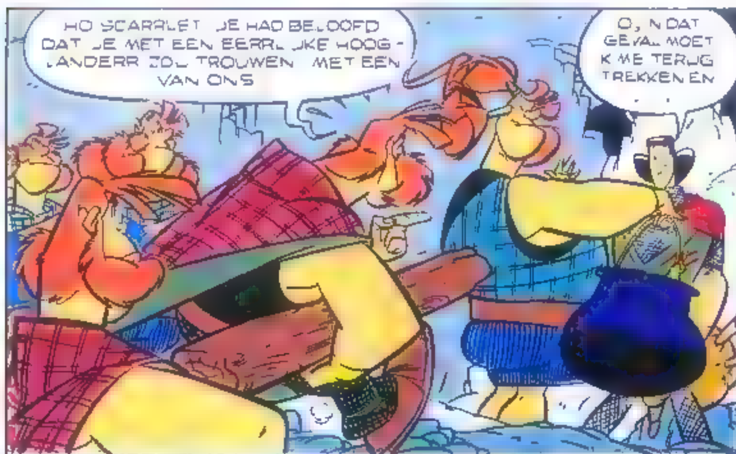

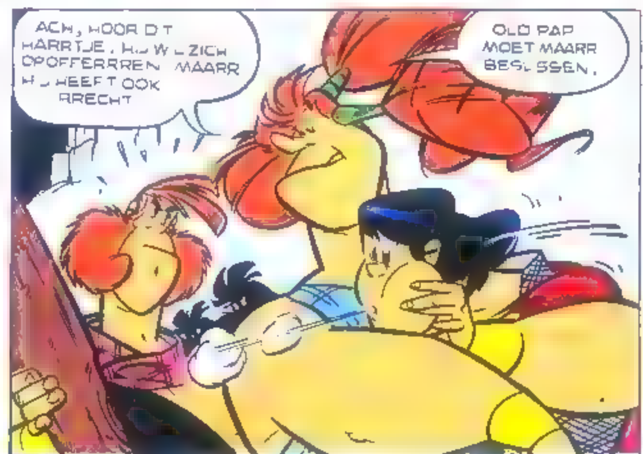

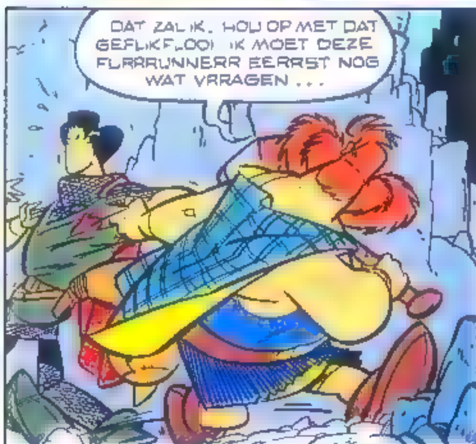

STRIJD IN DE HOOGLANDEN

In de vorige Pep waren we getuige van een historisch moment. Roodhart vond de waterzakfluit uit en dat was te veel voor Old Ness.

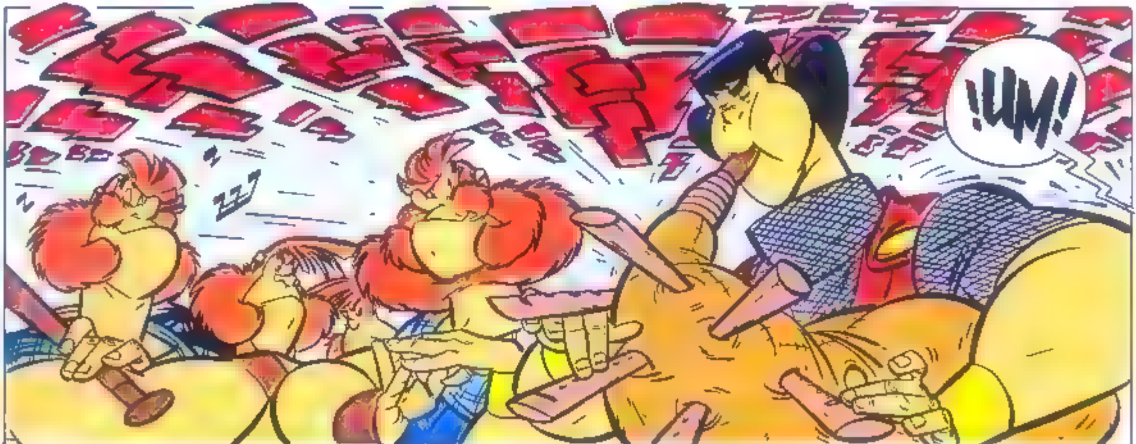

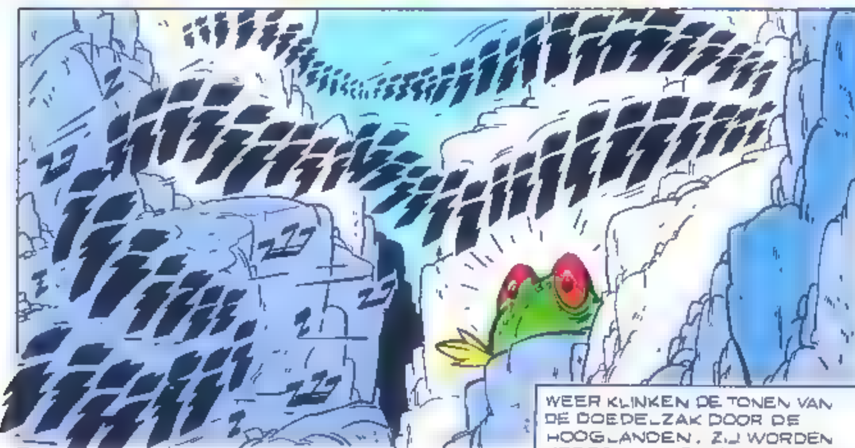

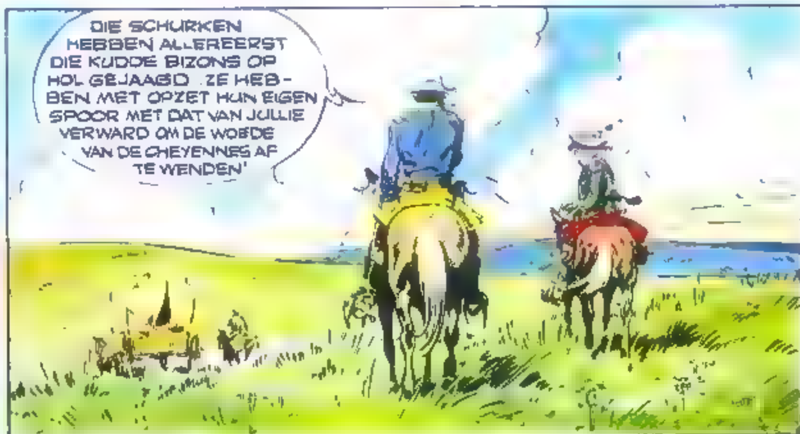

WORDT VERVOLGD

BLUEBERRY

TEKST: GIRAUD
TEKENINGEN: CHARLIER

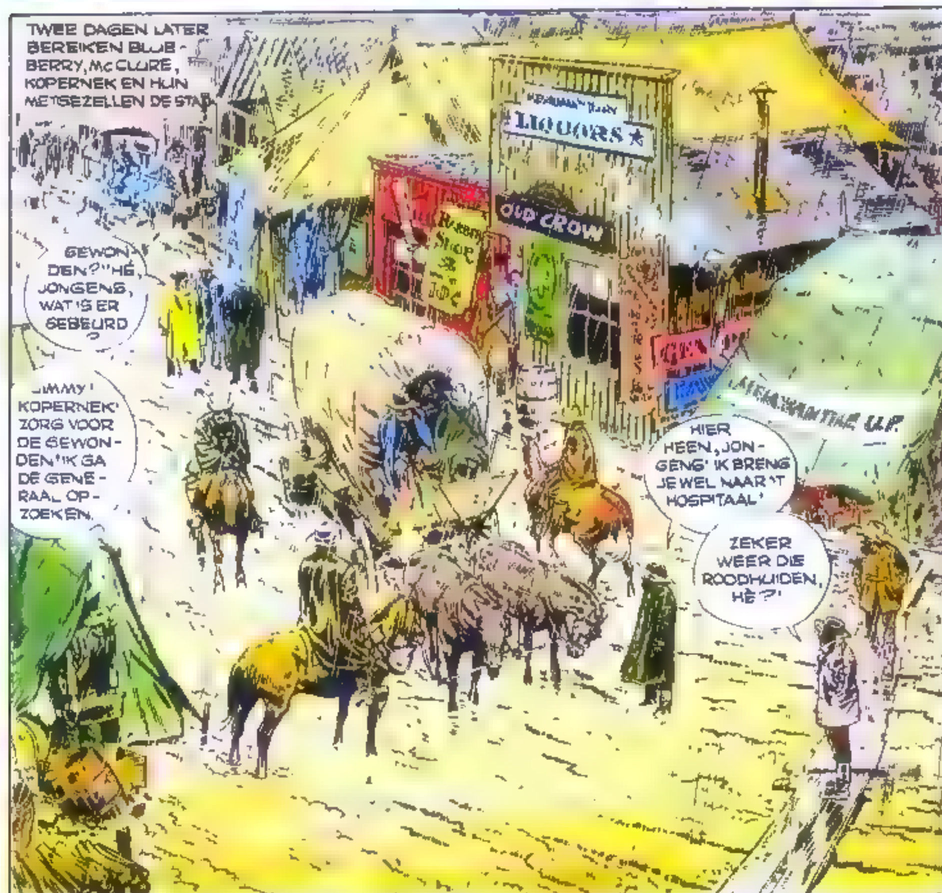

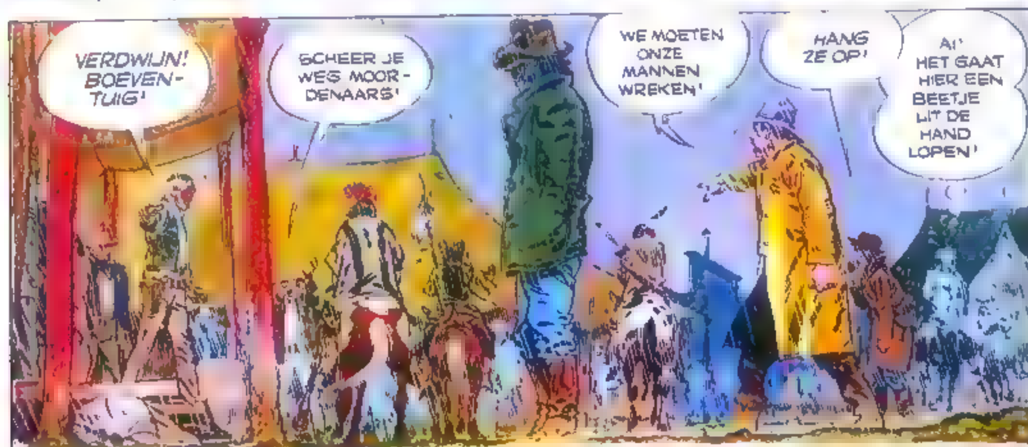

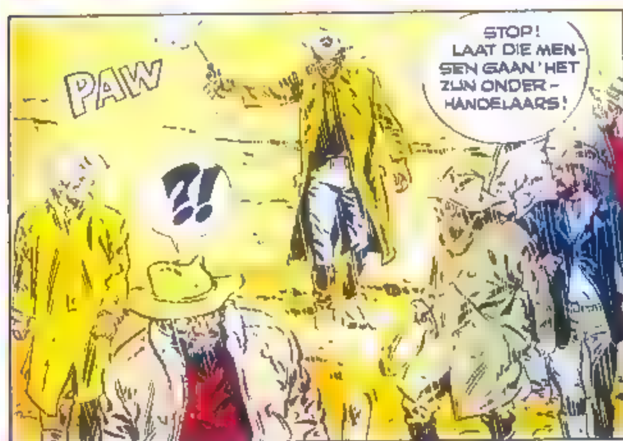

HET IJZEREN PAARD

Blueberry en Kopernek, op weg naar de Union Pacific van Generaal Dodge, hebben Jimmy MacClure ontzet uit een benarde positie.

BLUEBERRY

HET IJZEREN PAARD

SCHRIKKEND STEIGERT DE PONY VAN HET OPPERHOOFD EN VERDWIJNT IN VLIEGENDE GALOP. ZIJN TWEE KRIJGERS VOLGEN. BEREKLAUW PROBEERT TEVERGEEFS ZIJN OP HOL GESLAGEN RIJDER ONDER CONTROLE TE KRIJGEN.

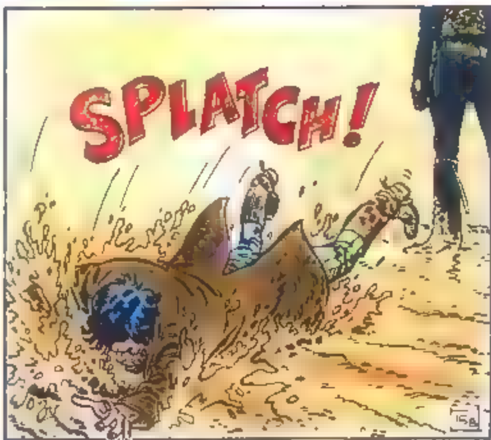

WORDT VERVOLGD

de tien wonderen van je boekenplank

Tien indrukwekkende boeken telt de wonderserie nu. Tien weergaloze werken met de mooiste foto's die je ooit hebt gezien. Echt zo'n serie die je vooraan zet op de boekenplank, omdat je er - terecht - trots op bent. Kijk even of je deze stapel zelf al kompleet hebt.

Verkrijgbaar bij de GP-wederverkoper en in boek- en tijdschriftenhandel
Zie je de wederverkoper niet, bestel dan per briefkaart bij De Geïllustreerde Pers N.V., Postbus 497, Amsterdam. Het boek wordt dan spoedig bij je thuisbezorgd.

In de serie WONDERBOEKEN verschenen tot nu toe:

- **wonderen der wereld**
- **wonderen der natuur**
- **wonderen der wildernis**
- **wonderen der evolutie**
- **wonderen der zee**
- **wonderen der mensheid**
- **wonderen der dieren**
- **wonderen van het heelal**
- **wonderen der vogels**
- **wonderen van de groene wereld**

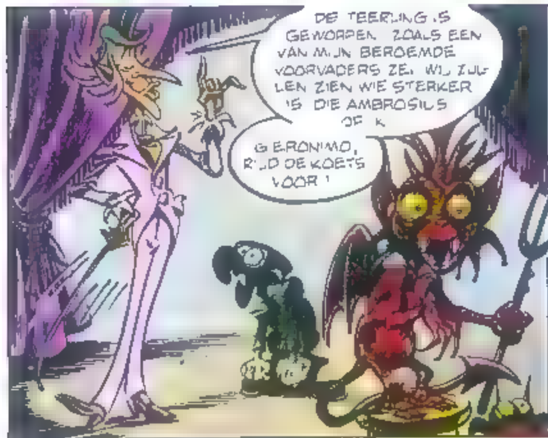
Het boek WONDEREN VAN DE GROENE WERELD is ook verkrijgbaar in luxe uitvoering
Prijs: 14.50
Abonnees: 11.50

PRIJS:
12.50
ABONNEES:
9.95

met spaarcoupon

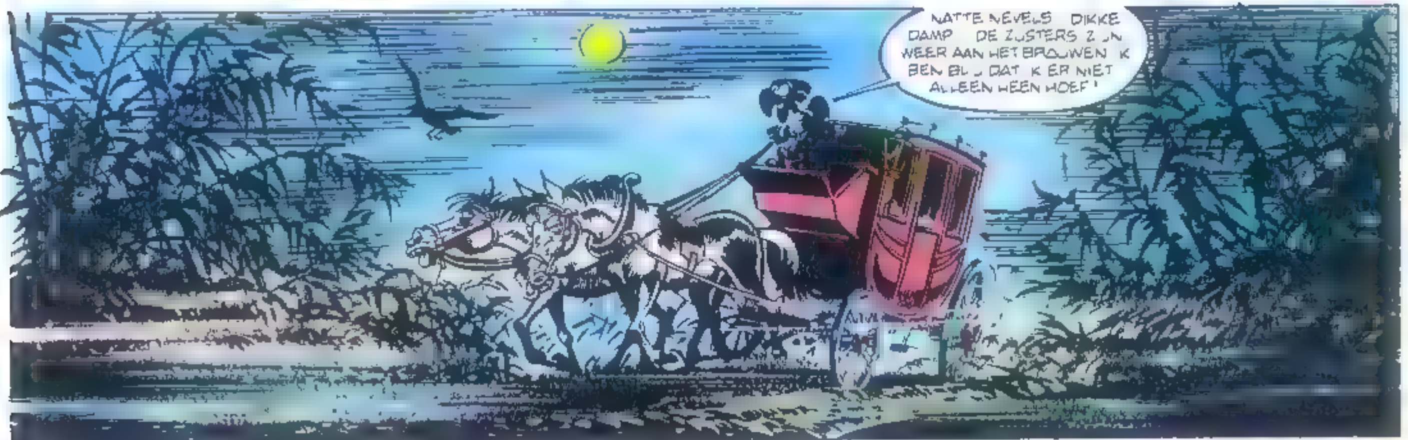
AMBROSIUS

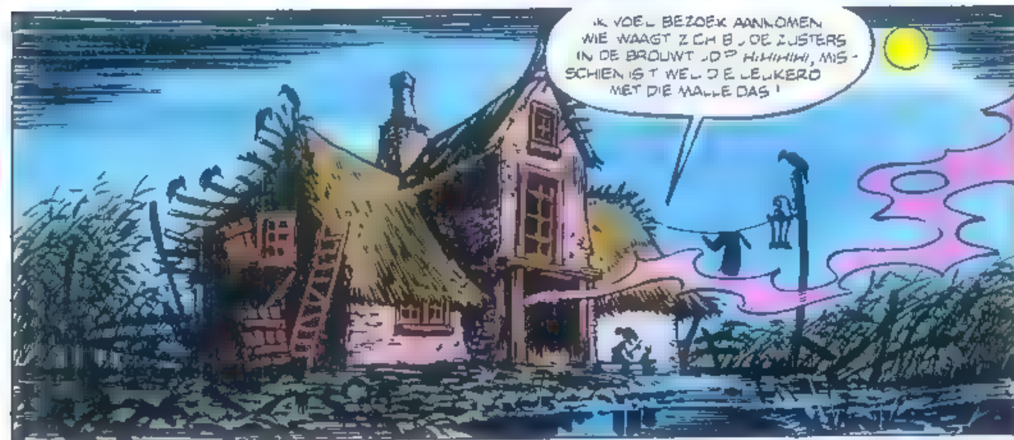
DE TEERLING IS GEWORPEN, ZOALS EEN VAN MIJN BEROEMDE VOORVADERS ZEI. WIJ ZULLEN ZIEN WIE STERKER IS: DIE AMBROSIUS OF IK.
GERONIMO, RIJD DE KOETS VOOR!

WAARHEEN, MEESTER?
NAAR HET MOERAS. NAAR DE ZUSTERS. DE KRACHTEN VAN DE ZWARTE CIRKEL WORDEN GEBUNDELD.

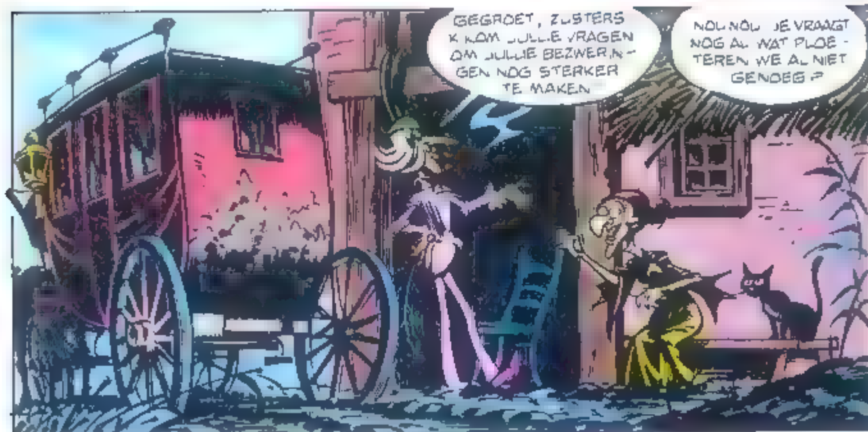
NATTE NEVELS. DIKKE DAMP. DE ZUSTERS ZIJN WEER AAN HET BROUWEN. IK BEN BLIJ DAT IK ER NIET ALLEEN HEEN HOEF!

IK VOEL BEZOEK AANKOMEN. WIE WAAGT ZICH BIJ DE ZUSTERS IN DE BROUWTIJD? HIHIHIHI, MISSCHIEN IS 'T WEL DIE LEUKERD MET DIE MALLE DAS!

BIJ DE VLEKKEN VAN DE SNEKKE. HET IS FAUSTJE. IK HAD HET KUNNEN WETEN, TOEN FELINA BEGON TE SPINNEN.

GEGROET, ZUSTERS. IK KOM JULLIE VRAGEN OM JULLIE BEZWERINGEN NOG STERKER TE MAKEN.
NOU, NOU, JE VRAAGT NOG AL WAT. PLOETEREN WE AL NIET GENOEG?

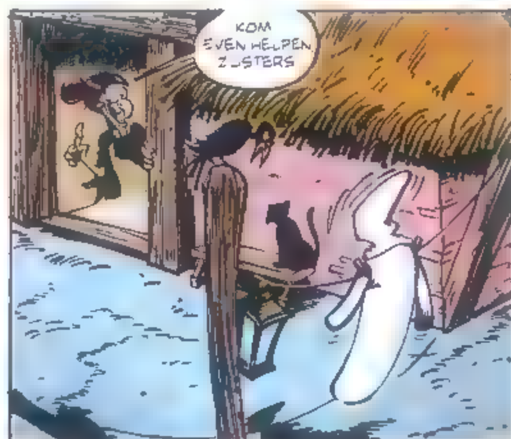
ZEKER. IK WAARDEER UW ARBEID ZEER, MAAR OM DE LAATSTE TEGENSTAND IN DE STAD TE OVERWINNEN IS NOG EEN EXTRA INSPANNING NODIG.
VOORUIT DAN MAAR, OMDAT JE ZO GOED BIJ M'N ZUSTERS LIGT. HIHIHIHI! FELINA SPINT VOOR JE EN NIX IS GOED GENOEG VOOR JOU.

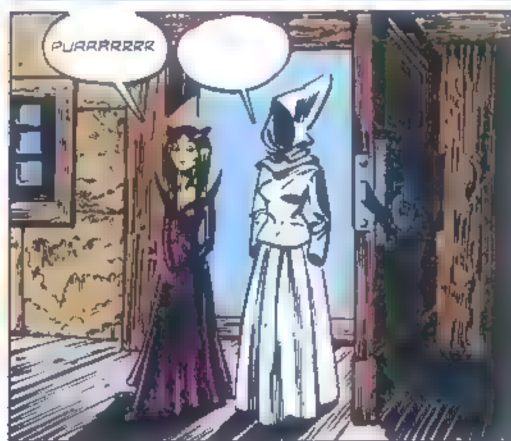
en de HEKSEN

DOOR GIDEON BRUGMAN
MET MEDEWERKING VAN L. HARTOG VAN BANDA

Faustus is een bedrieger. Ach, een ervaren griezoloog weet het onderscheid tussen natuurlijke en bovennatuurlijke verschijnselen.

pep ZENDTIJD

SAMENSTELLING EN TEKENINGEN:
HENK ALBERS
TEKST:
JAN VAN GELDEREN
LETTERTEKENEN:
RICHARD'S STUDIO

GOEDENAVOND, GOEDENAVOND, WELKOM OP DE 579-STE PUIST, WELKOM, WELKOM, VOORDAT WE OP STAP GAAN MOET IK U TOCH EERST WAT WONDERLIJKE ZAKEN TONEN EN WAT MEER ZEGT, U MIJN VERONTSCHULDIGINGEN AANBIEDEN. U ZIET NAMELIJK EN DE MENSEN IN DE ZAAL ZIEN 'T VEEL BETER, DAT HET DECOR ER DITMAAL WAT ANDERS UITZIET DAN VORIGE MALEN EN MET NAME DE KOM IS WAT ONTVOLKT. IK HEB HIER VANMORGEN, TOEN IK MIJ OP DEZE UITZENDING ZAT VOOR TE BEREIDEN, CONTACT OVER OPGENOMEN MET DE HEER BOLTINI EN IK VROEG HEM. ZEG, TONI, LAAT HIER JE LICHT EENS OVER SCHIJNEN, WANT ZOALS U MISSCHIEN NIET WEET, DAMES EN HEREN, IS DE HEER BOLTINI, EEN GROOT KENNER VAN DIEREN. HIJ VERTELDE MIJ ECHTER MET DAT LICHT VIBRATO IN ZIJN IN DE PRAKTIJK VAN 'T CIRCUS ZEER GOED GESCHOOLDE STEM, ZEER MUZIKAAL, ZEER GEVOELIG OOK, MET EEN TIMBRE DAT HET OP GOUDEN PLATEN VOORAL ALTIJD WEER ZO VERRUKKELIJK DOET, DAT HIJ NIETS WIST OVER HET DIERTJE DAT IK NU IN MIJN HAND HOUD, MAAR MEENDE, GEZIEN DE VORM EN LET U VOORAL DAN OP HET KOPJE, DAT WE HIER TE DOEN HEBBEN MET 'N GOUDVISJE...

EN ALTIJD DE LAATSTE NIEUWTJES VAN HET ZWARTE SCHIJVENFRONT IN ZIJN PROGRAMMA...

DE PUIST VAN DUYS

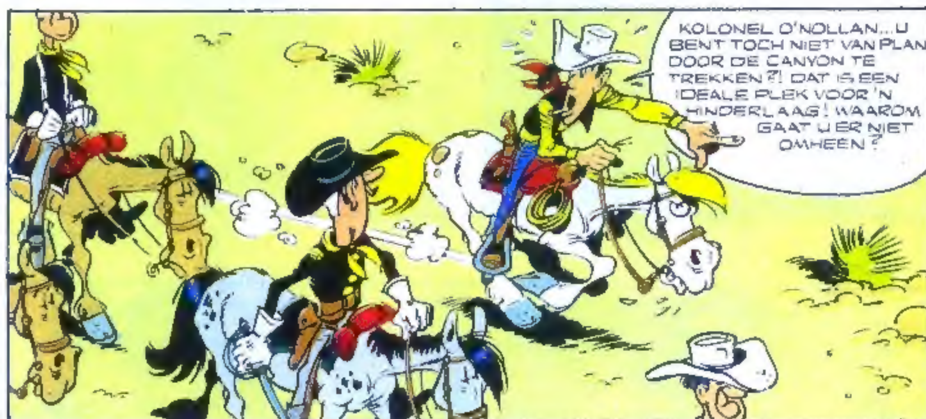

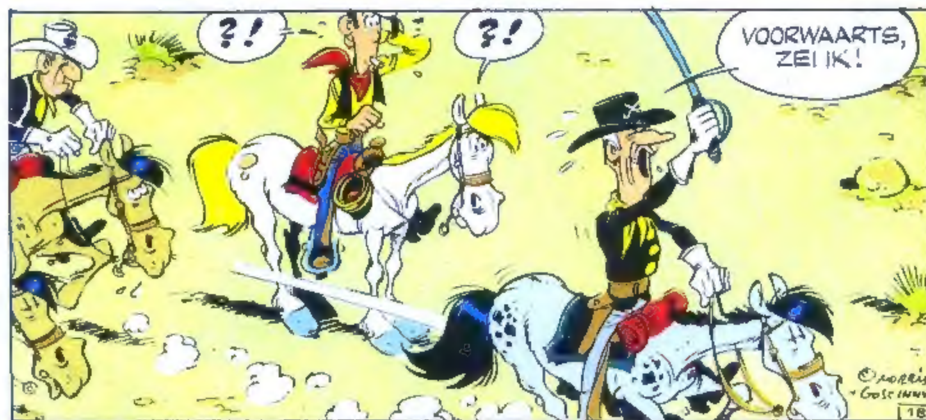
LUCKY LUKE

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: MORRIS
VERTALING: MYRIAN GIANOTTEN

APACHE CANYON

LUCKY LUKE

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: MORRIS
VERTALING: [illegible]

APACHE CANYON

DE STRATEGIE VAN DE KOLONEL IS INDERDAAD NOGAL ONBEGRIJPELIJK...

